De Nieuwsbode,
verschijnt op WOENSDAG van iedere week.
A. POTT, Uitgever.
Voorwaarden van Inteekening,
$ 2,00 perjaar, stiptelijk in Vooruitbetaling.
Twee nommers voor den afloop van het abonnement krijgt de inteekenaar eene waarschuwing.—Die daaraan niet in tijds eenig gevolg geeft, wordt van de lijst geschrapt.
ADVERTENTIE-PRIJZEN.
Van 5 tot 10 regels, voor de eerste plaatsing $1
Voor 5 regels of minder 0 50. Voor elke volgende plaatsing 0 25. Geboorte-, Huwelijks- en Doodberigten, ieder 25 Cents.
Toezendingen franco.

NIEUWSBODE.

Orgaan der Nederlanders in Noord - Amerika.

11. JAARG. NO 15. SHEBOYGAN, WISCONSIN 16 MEI 1860. GEHEEL NO. 535.

The Nieuwsbode,
is published on WEDNESDAY of each week by
A. POTT, Proprietor.
ADVERTISING
at the usual rates.
Book and Job Printing,
in all its branches, in the Dutch, German and English languages, correctly and neatly executed at reasonable prices.

Nieuwstijdingen.

NEDERLAND.

Spoorwegen—Waterwegen.

De debatten in de Kamer der Staten-Generaal, over de gevallen spoorwegwet, hebben twee hoofdpunten tot ongemeene klaarheid gebragt.

Het *eerste* punt betreft de noodzakelijkheid, om zoo niet vóór, dan toch tegelijk met den aanleg van spoorwegen krachtig de hand te slaan aan de verbetering van die waterwegen, welke de groote koopsteden des Rijks verbinden met de zee. Hetgeen door ons, het eerst van allen, is betoogd, is, als heilzame vrucht van den gevoerden strijd, thans de overtuiging van ieder, die de zaak met onbevangenheid, onder overweging van de mate onzer krachten, van de gesteldheid van onzen bodem en van de eischen van onzen handel, heeft overwogen. Het advies der heeren *van Rijckevorsel* en *Olivier* is, het eerst van allen, het onze geweest: met inniger overtuiging nog dan vroeger, wenschen wij het ook nu op den voorgrond te plaatsen. Hetgeen door ons in Februarij des vorigen jaars is gezegd, strekt ook nu tot uitgangspunt van onze meening over den aanleg van spoorwegen.

"Wij gaan de gesteldheid na en de ligging van ons land en moeten dan, in gemoede, erkennen, dat beide een "overvloed" van spoorwegen onnoodig, ja wat hunne financieele uitkomst betreft, onmogelijk maken. Wij herinneren ons daarbij de eerste geographische les, die op onze vaderlandsche scholen gegeven wordt: "Nederland is een Land, ontwoekerd aan de zee," en zien daarin de nuttige aanwijzing, dat, wanneer het water de vijand is dien wij dagelijks te bestrijden hebben, datzelfde water ons op zijn rug rijkdommen uit de verste oorden der wereld aanvoert, en binnenslandsch steeds de bron en het voertuig van groote magtsontwikkeling en van hoogen bloei is geweest. Wij zien in dat water, voor ons Land, van de eene zijde den natuurlijken tegenstander van den spoorweg, diens gevaarlijken-mededinger, waarvan geringschatting slechts op bittere teleurstelling zou uitloopen. — Van den anderen kant een magtig vriend, in zoo ver het de rol of van aanvoerder, of van afvoerder vervult van de schatten die naar andere werelddeelen worden overgevoerd of van daar langs de spoorwegen door ons Land heen, tot in de uiterste hoeken van Europa doordringen."*

Wij hebben dus in de eerste plaats noodig: — "eene verbetering onzer waterwegen naar zee, omdat, zonder die verbetering, de verdere aansluiting onzer spoorwegen met die van het buitenland slechts zou strekken tot bevordering van den doorvoer, tot vermindering van eigen handel tot afzetting van onze scheepvaart en tot versterking onzer geduchte mededingsters, Antwerpen en Hamburg."

Amsterdam heeft behoefte aan een verbeterden weg naar zee. Of deze verbetering tot stand moet komen, hetzij door de graving van een kanaal door Holland op zijn smalst, hetzij door de verbetering van het groot Noord-Hollands kanaal, is een vraagstuk, dat zelfs bij de deskundigen nog niet is beslist. Maar zonder tegenspraak noch van wege de uitvoerbaarheid, noch uit hoofde van de kostbaarheid, staat de overtuiging vast, dat de verbetering van de Maas te Rotterdam naar zee is een algemeen belang, in de ruimste beteekenis van het woord. Alle partijen in de Kamer hebben dat erkend; de vorige Regering was er van doordrongen, en van hen, die thans aan het hoofd staan van het Bestuur, is menige verklaring in dien zin uitgegaan.

De voordeelen dezer verbetering spreken dan ook zoo luide, dat wij, zonder te herhalen al hetgeen daaromtrent vroeger door ons is gezegd, kunnen volstaan met de hoofdpunten in herinnering te brengen. Indien men den ouden handelsweg herstelt, die door de werking van het water onbruikbaar is geworden, snijdt men den Hoek van Holland door, en verbetert men te gelijker tijd, zoo door versmalling als door verruiming, het bed van de Maas van Krimpen af, dan zullen de schepen, zonder hunne ladingen te behoeven te breken of groote, soms zelfs onbruikbare omwegen te maken, regt door naar Rotterdam uit zee kunnen opvaren. Gevaren, tijdverlies, groote kosten zullen dan vermeden worden; het middel van versnelden af- en aanvoer, dat de spoorwegen aanbieden, hebbe dan niet den voorrang boven deze verbetering van den weg naar zee, want ook dit hebben de gevoerde debatten aangetoond: dat bij gelijke voorwaarden van exploitatie, een goede waterweg, wat het handelsvervoer aangaat, aan de concurrentie des spoorwegs het hoofd bieden kan.

De behoefte aan een verbeterden waterweg is zelfs zoo dringend, dat de raad van den Waterstaat, die deze zaak grondig heeft onderzocht, van oordeel is,—en wij vereenigen ons met dat gevoelen volkomen,—dat het noodzakelijk wezen zal, om, gedurende de uitvoering van het plan, een tijdelijken maatregel te nemen, door onverwijld het kanaal van Voorne te verbeteren, op dat de handelsbetrekkingen van Rotterdam zich niet verplaatsen gedurende de zes à acht jaren, die voor de verbetering van de Maas en de doorsnijding van den Hoek van Holland gevorderd zullen worden.

Hoe grootsch de onderneming ook zij, de kosten, daaraan verbonden, zijn relatief gesproken gering. Het geheele plan, met inbegrip van de verbetering van het kanaal van Voorne, zou slechts ƒ 5,400,000 kosten, aldus verdeeld: in de twee eerste jaren telkens ƒ 1,366,000; in het derde en het vierde jaar telkens ƒ 1,166,000, en in de twee laatste jaren telkens ƒ 166,000. Dat de toestand onzer financien dergelijke uitgaven toelaat zal wel niet in het breede behoeven betoogd te worden, waar men nog zoo kort geleden den Staat vermogend achtte, om vele millioenen jaarlijks aan den aanleg van spoorwegen te besteden.

Wij wenschen dus, dat de Regering, voor alles de Vertegenwoordiging [illegible] van plannen, die de strekking hebben, om waterwegen te verbeteren. Wij zien daarin voor alle partijen bovendien groote voordeelen. De handel en scheepvaart zullen er krachtiger door gebaat worden, en de Regering zal menige groote moeijelijkheid zien uit den weg geruimd, welke aan een vorig ministerie in den weg was gelegd. Immers is het duidelijk, dat de aanvang van de aan te leggen spoorwegen moet inkrimpen, naar mate door verbetering van den waterweg in dringende behoeften zal zijn voorzien. Wat ons, althans, betreft, zijn wij van meening, dat de spoorweg van Rotterdam naar den Moerdijk, bij de verbetering van den Waterweg naar zee, onnoodig zal worden.

Dit is het "tweede" hoofdpunt, hetwelk door de debatten in de Kamer tot voldoende klaarheid is gebragt, en waaromtrent wij ons, na rijpe overweging, aansluiten bij hen, die dezen spoorweg bestreden hebben. In een volgend artikel wenschen wij de redenen daarvan te ontwikkelen.

***

'S GRAVENHAGE 13 April. Aan H. M. de Koningin is door een particulier alhier aangeboden een gedicht, geschreven op glacé carton, omringd met de wapenen der provincien en gekroond door die van de Nederlanden en Wurtemberg; het geheel is met lauweren omgeven en met goud en zilver met de pen opgewerkt. Het moet volgens deskundigen een meesterstuk van schrijfkunst zijn.

DELFT 13 April. In de vergadering van het Koninklijk Instituut van ingenieurs, eergisteren alhier gehouden, heeft de president belangrijke mededeelingen gedaan omtrent den voortgang der voorloopige werkzaamheden voor de doorgraving den landengte van Suez. Hij wees op de voortreffelijkheid der reede van Saïdhaven (Pelusium). die bij een hevigen storm, die aldaar onlangs (den 7 Februarij jl.) gewoed heeft, op nieuw gebleken is. Hij gewaagde van den vuurtoren, van de losplaats voor schepen en van de reeds vrij belangrijke nederzetting die te Saidhaven op het vroeger onherbergzame strand van Pelusium verrezen was de verschillende stations of vaste kampementen met woningen, steen en kalkfabrieken, hospitalen, waterputten ens., die langs de geheele lijn van het kanaal waren opgerigt, aan de oevers van het meer Menzaleh; en voornamelijk bij het meer Timsah, alwaar eene belangrijke nederzetting was ontstaan, die den naam draagt van Toussoumville (naar den zoon des Onderkonings) en die dagelijks in gewigt toeneemt; voorts bij de steengroeve van Gebel Geneffe en nabij de Bittere Meeren. De spreker wees al deze punten bepaaldelijk op de kaart aan. Hij trad voorts in bijzonderheden over de verdere voorbereidende werkzaamheden, die langs de lijn van het zeekanaal van Saidhaven, tot de haven van Suez en van het Zoetwaterkanaal en de landbesproeijing in voortgang waren, zoo mede over de bagger-machines, die in grooten getale werden aangelegd, en die den handenarbeid aanmerkelijk zullen verminderen. Als zich aansluitende aan het onderwerp dier mededeelingen, stelde de president ter beschikking van het Instituut de Nederduitsche vertaling van de onlangs (in dit jaar) uitgegeven brochures van den heer Ferdinand de Lesseps, bestaande uit vier beknopte memoriën, waarvan de korte inhoud door hem werd opgegeven. Zij bestonden in eene memorie over den tegenwoordigen stand der zaak; eene over de natuur en staatkundige gesteldheid van Egypte; eene over het belang, dat Turkije heeft in de doorgraving, en eindelijk eenige bijzonderheden betreffende de vroegere geschiedenis van het kanaal tusschen de twee zeeën.

DEVENTER 9 April. Bij goed weder vereenigen zich op Paaschmaandag gewoonlijk honderde kinderen in de Worp, om aldaar met chinaasappelen te gooijen en eijeren te tikken. Tot groot leedwezen van de lieve en niet lieve kleinen, maar meer misschien nog tot teleurstelling van bonnes, kindermeisjes en hare nimmer ontbrekende "courmakers," was het hooge water—ofschoon sedert eergisteren van 6,0 tot 8,8 N. el aan de peilschaal gedaald — dit jaar oorzaak van eene verplaatsing van dat tooneel naar het zoogenoemde Rijsterborgerwerk. Het eigenaardige van het feest had daardoor veel verloren, terwijl daarenboven het minder gunstige weder vele ouders noodzaakte, de lievelingen te huis te houden, zelfs ten koste van het goed humeur en stroomen tranen. Om vijf ure werd echter de aftogt algemeen en dat ten gevolge van eene geduchte hagelbui; de wispelturige April mengde zich in de algemeene eijertikkerij, maar zoo onhandig met zijne hagelsteenen als knikkers zoo groot, dat iedereen huiswaarts vlood, de bonnes hare kinderen, de laatste hunne eijeren in den steek latende. Gelukkig hadden de vallende ijsklompen een gering specifiek gewigt, anders had de vergezellende hevige wind voorzeker een aantal dooruiten en pannen gedreven. (U. C.)

GRONINGEN den 13 April. Men verzekert uit *'s Hage*, dat de Regering voorstellen zal, op Staatskosten Spoorweglijnen aan te leggen tot verbinding van Noord en Zuid, aansluitende aan Rheine en den Rijnspoorweg. Van de voor het Noorden zoo hoogstgewigtige aansluiting aan de *Westbaan* zou dus geen sprake zijn. Men bereide dus hier alles voor, om, zoodra door de Kamers tot het aanleggen der evenbedoelde lijnen op *Staatskosten* mogt worden besloten, of misschien zoodra de voordragt der Regering officiëel zal bekend zijn, hier zelf die aansluiting te bewerkstelligen, want niemand wordt beter geholpen dan hij, die zichzelf helpt. Dat die aansluiting zou achterwege blijven, daarvan kan zelfs geen sprake zijn.

ROTTERDAM, 14 April.—Op last van den kantonregter te Hulst is eene vrouw over de grenzen gebragt, wier man rondventer is, zoogenaamd van paternosters en boekjes, die door den Paus gezegend zijn; de man is gevangen te Antwerpen voor den tijd van een jaar, wegens opligting.

DEVENTER, 13 April. — Moest alhier voor slechts eenige dagen het ouderlijke hart worden gewond door het verdrinken van een kind van 8 jaren, heden werd in dezelfde nabijheid een kind van twee jaren verdronken gevonden in eene sloot. De vader, genaamd *M. Pruissen*, die, van zijn werk komende, zijne spade zoude afwasschen, vond tot zijne niet geringe ontsteltenis zijn kind drijvende en moest het helaas levenloos ophalen. Voorwaar alweder eene waarschuwing voor vele ouders, die hunne kleine kinderen te veel aan hun lot overlaten, wat des te gevaarlijker is, wanneer de nabijheid hunner woning met water is omgeven.

AMSTERDAM, 13 April.—Men verneemt nader dat de schilderij van *Ary Scheffer* de kruisdragende Christus, van ds. *van Voorst*, niet voor ƒ 7000 is verkocht, maar voor die som is opgehouden.

AMSTERDAM, 14 April. — De voorstelling der opera *Linda di Chamouny*, door het italiaansche operagezelschap op eergisteren avond, welke met de hooge tegenwoordigheid van H.H. M.M. den Koning en de Koningin, benevens Z. K. H. den prins van Oranje vereerd werd, was zeer luisterrijk. Reeds vroegtijdig waren alle plaatsen in den schouwburg door eene aanzienlijke menigte ingenomen; het geheel bood een verrassend en schitterend schouwspel aan. De loge der Konings was op de gewone wijze versierd, terwijl de schoonheid der dames door een even rijk als smaakvol toilet nieuwen luister ontving. De vorstelijke familie werd door de geheele vergadering, terwijl het orchest het Volkslied speelde, staande ontvangen; op even minzame als hartelijke wijze beantwoorden de hooge personen deze huldebetuiging. Onmiddelijk daarna werd de gordijn opgehaald; op het tooneel bevonden zich al de personen, die bij de opvoering der opera *Linda* medewerkten. De heer *Nicolla Bassi* had voor deze gelegenheid eene hymne gecomponeerd, waarvan de woorden door den heer *F. Caucci* vervaardigd waren. De muzijk der hymne is van een triumphaal karakter en bevat eenige motieven aan het Nederlandsche Volkslied ontleend.— Dit lied, waarvan door de directie een exemplaar aan de bezoekers was ter hand gesteld, werd zeer schoon uitgevoerd. *Mw. Indi* en de heer *Danieli* inzonderheid kweten zich met hunne gewone virtuositeit. Wij laten hier dit lied, in de hollandsche vertaling, welke daarbij gevoegd is, volgen:

HYMNE.

Wij telgen van 't Ausonisch strand
Dat, thans in rampspoed weggezonken,
Voorheen Europ', met milde hand,
Een reeks van wond'ren heeft geschonken;
En nu, na zooveel ongeluk,
Na zoo veel onverdraaglijk lijden,
Met mannenmoed zich wil bevrijden,
Ontworst'len aan den vreemden druk.

Wij groeten u, die bij de volken blinkt!
Gij Volk, door welvaart rijk en magtig.
Wiens naam de wereld door weêrklinkt,
Door eensgezindheid groot en krachtig,
U zendt dien groet in dezen stond,
O nijv're Nederlandsche droven!
Door de onderworpen zee omgeven,
Italjes Volk door onzen mond.

Gegroet o *Willem!* ed'le Vorst,
Van 't Rijk, ons eerbiedwaard en heilig,
Dat lang geen oorlogsramp meer torscht,
Maar bloeit, in uwe hoede veilig;
Waar, in de schaduw van uw' troon
De handel, nijverheid en kunsten,
Door uwe wijsheid en uw gunsten,
De paarlen vormen van uw kroon!

Wanneer zal in Italje in 't eind,
De groote morgenzon eens gloren,
Dat die landouwen verr' en heind',
Gelijk geluk zal zijn beschoren!
Ons blijft voor altijd in de borst—
Wanneer we ons land ons zien hergeven—
Het beeld met diepen trek gedreven
Van Nederland en zijnen Vorst.

Na de voordragt dezer hymne, welke zeer werd toegejuicht, nam de voorstelling een aanvang. *Mw. Indi* schitterde als gewoonlijk door jeugd, bevalligheid en talent. De heeren *Danieli, Marra* en *Mazzetti* deden insgelijks al het mogelijke om de voorstelling luisterrijk te doen zijn en slaagden daarin volkomen. Slechts de eerbied voor de hooge gasten weêrhield de luidruchtigste bijvalsbetuigingen. Ten elf ure verlieten HH. MM. en de Prins van Oranje den schouwburg, onder het handgeklap en gejuich der vergadering, welke, even als bij het inkomen, de Vorstelijke Familie uitgeleide deed.

ARNHEM, 14 April. — Het water in den Rijn, nog kort geleden zoo hoog, is sedert een paar dagen sterk gevallen; de oevers der rivier zijn weder zigtbaar. Het in vele weiden staande kwelwater is echter nog niet verdwenen en zal daarop tot zelfs in het midden van den zomer, nadeelige gevolgen uitoefenen.

OOSTERHOUT, 15 April.—De levendigheid in den hooihandel blijft in deze streken voortduren, en niettegenstaande de groote verzending naar het buitenland, waardoor allerwege het hooi wordt opgekocht, blijven de prijzen schier op hetzelfde standpunt, hetgeen aan den grooten voorraad moet worden toegeschreven. De berigten omtrent de te veld staande gewassen blijven niettegenstaande het weinig zachte voorjaarsweder algemeen gunstig luiden; alleen het koolzaad heeft op sommige plaatsen door de vorst geleden. Ook de vruchtboomen beloven eenen goeden oogst.

TEXEL, 16 April. — Dezer dagen werd door den zoon van den landbouwer *Daalder*, in den Prins Hendrik polder alhier, een groote arend geschoten, hebbende ruim 2½ el vlugt. Het beest schoot uit de lucht om een lam te grijpen, doch op eens werd het door genoemden persoon gedood, na de beide loopen van zijn geweer op het beest gelost te hebben.

'S GRAVENHAGE, 16 April.—De gemeentebesturen zijn verzocht den heer dr. *J. Wittewaal* te Voorst, behulpzaam te zijn tot het zamenstellen van een boekwerk, behandelende de hier te lande voorkomende insekten, welke den landbouw benadeelen, met aanwijzing tevens der middelen, daartegen te gebruiken, welk werk ingevolge een aan den schrijver door Z. M. den Koning gedaan opdragt wordt vervaardigd.

AMSTERDAM, 16 April.—HH. MM. de Koning en de Koningin en Z. K. H. de prins van Oranje met hun gevolg woonden eergisteren avond in den grooten schouwburg de opvoering bij van het oorspronkelijk tooneelspel *Slavernij*, van den heer *S. Cool*. Gisteren waren de Vorstelijke personen in de Nieuwe Kerk onder het gehoor van ds. *van Marken*, die eene treffende leerrede hield, naar aanleiding van Joh. VI: 25, 26; en na afloop der godsdienstoefening hebben Z. M. de Koning en Z. K. H. de prins een bezoek gebragt aan het Koninglijk Zoölogisch Genootschap *Natura Artis Magistra*. H. M. de Koningin was door eene ligte ongesteldheid verhinderd zich insgelijks derwaarts te begeven.

Tot het diner ten hove, gisteren in de Mozes' zaal gehouden, waren onder anderen genoodigd en tegenwoordig de hh. *Zilleson*, voorzitter van het bestuur van *Natura Artis Magistra*, *Mounier*, hoofdprediker, ds. *van Marken*, enz. Ten 9 ure was er soirée bij H. M. de Koningin, waarop HD. zich met de haar eigene minzaamheid met al hare gasten onderhield. De heeren Commissaris des Konings in deze provincie en burgemeester dezer stad, de heeren *Lacke* en *Sasfregen*, russische consul, speelden whist met H. M. Ook het overige gezelschap zette zich aan de speeltafels. Zeer laat in den avond verliet de Koningin de troonzaal, na van het gezelschap hartelijk afscheid te hebben genomen.

Tijdens Z. M. verblijf in de hoofdstad, zijn door HD. benoemd bij de orde van den Nederlandschen Leeuw tot ridders den heeren *Labouchere*, chef van het huis *Hope & Co.*, *J. J. A. Santhagens* en mr. *P. J. Teding van Berkhout*, rector in de arrondissements regtbank alhier; — en bij de orde der Eikenkroon: tot officieren, de heeren *A. L. Krook van Harpen* en *D. Tobias*, majoors, *C. Spijker*, kapitein, en *J. Bormeester*, kapitein adjudant, allen bij de stedelijke dienstdoende schutterij alhier, en tot ridder, de heer *N. J. Potdevin*, kapelmeester van het muziekkorps dier schutterij.

Z. M. heeft voor het vertrek van het Vorstelijk gezin aan den burgemeester HD. bijzondere tevredenheid betuigd voor de in de hoofdstad genoten ontvangst en hem tevens doen ter hand stellen de som van ƒ 2000, ten behoeve van de algemeene armen der stad.

BELGIE.

BRUSSEL 12 April — Men weet dat door de Vlaamsche visschers in het vorige jaar eene petitie aan de Kamer is gerigt, om een invoerregt van 50 centimes per hectolitre te heffen van mosselen, onder Nederlandsch vlag in Belgie ingevoerd. De petitionarissen beriepen zich op de onmogelijkheid van met de Nederlanders te kunnen concurreren, wijl zij alleen in de Wester schelde mogen visschen, waar de mosselen zeldzaam zijn en de Nederlanders het monopolie bezitten op den anderen tak der Schelde, die veel vischrijker is. De grenzen van het vischregt zijn vroeger bij internationale conventie vastgesteld. De commissie voor industrie, over deze petitie geraadpleegd, heeft alleen de hoop kunnen te kennen geven dat men, ter verbetering van het lot der visschers, langs den minnelijken weg, eenige verzachting zou kunnen verkrijgen van de gestrengheid, waarmede de bepalingen dier conventie door Nederland worden toegepast. De commissie betreurt het middel door de Belgische visschers voorgesteld, niet te kunnen aannemen, omdat daaruit eene prijsverhooging zou voortvloeijen van een voedingsmiddel dat voornamelijk voor de armen bestemd is. Zij stelt dus de verzending der petitie naar den Minister van buitenlandsche zaken voor.

ANTWERPEN 11 April. — De gemeenteraad alhier heeft, na eene zeer langdurige discussie, met 17 tegen 10 stemmen het ontwerp van het gemeentebestuur betreffende de herbouwing der Beurs aangenomen. Vooraf waren tien andere ontwerpen verworpen, waaronder een met eene meerderheid van slechts eene stem. In het ontwerp van het Gemeentebestuur zijn slechts de hoofdomtrekken van een plan tot herbouwing van de beurs opgenomen; tot het inleveren van een gedetailleerd plan op de aangenomen grondslagen zullen waarschijnlijk de architecten nader worden uitgenoodigd. De beurs komt echter op hare oude plaats te staan; het gebouw zal gelegenheid aanbieden tot het opnemen daarin van onderscheidene inrigtingen, welker concentratie in het belang en tot gemak van den handelsstand dient; het zal vooreerst nog wel niet geheel vrij komen te staan, maar met het oog daarop, in verband met latere veranderingen in de stad zelf te maken, worden ingerigt.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, 11 April.—De minister van binnenlandsche zaken heeft de autoriteiten in de verschillende provincien des Rijks aangeschreven dat zij de openbare meening ten opzigte der legeror ganisatie ter zijner kennis brengen moeten, welke aanschrijving velen te meer bedroeft, dewijl daarin gesproken wordt van eene opruijing, welke op misleiding en het op een verkeerden weg brengen bekend is." Zij die dit afkeuren beweren toch dat de tegenstanders der wet niet alleen het welzijn des volks, maar tevens het behoud van het Ministerie ten doel hebben, terwijl juist het aannemen der voorstellen dat ministerie en de geheele Regering minder bemind bij de bevolking zou kunnen maken. Nog altijd vertrouwen zij dat, mogt eenmaal dreigend gevaar de Duitsche grenzen naderen, eene oproeping van den Prins Regent van Pruissen aan het Duitsche volk volstaan zou om genoegzame brooderhulp uit alle oorden van Duitschland aan te voeren, en alle Duitsche Bondsvorsten, willens of onwillens, het Pruisisch heir tot afwering van den erfvijand zouden versterken, mits Pruissen alvorens op nieuw en plegtig verklaart gezind te zijn om de hier en daar miskende regten en wenschen der bevolkingen te ondersteunen en te handhaven. Hierin, meenen zij, en in de hernieuwing der geestdrift, die in 1813 legioenen vrijwilligers als uit den grond deed oprijzen, ligt de eigenlijke kracht van Pruissen, niet in eene overmagt van inspanning die, zoo als door de voorgestelde legerorganisatie geschieden zou, de bevolking in haar huiselijk bestaan zou verzwakken en tevens een nationaal ministerie in de hartader aantasten.

WEENEN, 10 April.—De Aartshertog *Ferdinand Maximiliaan* is heden morgen, aatstelijk uit Triest, van zijne langdurige buitenlandsche reis in deze hoofdstad wedergekeerd. Wat men vroeger tegenspraak wordt nu zelfs door die dagbladen, welke sulks toenmaals deden, erkend, namelijk dat de Aartshertog tot degenen behoord heeft die ten vorigen jare de Oostenrijksche oorlogverklaring afkeurden. Dat dit door graaf *Buol Schauenstein* en de meerderheid der Ministers geschied is wist men reeds weinige weken later. De camarilla heeft gezegevierd, maar die zegepraal is duur gekocht.

— Voor de letterkundige en wetenschappelijke nalatenschap van *Alexander von Humboldt* heeft zich nog altijd geen kooper aan genoegen opgedaan. De kamerdienaar *Seifert*, bij erfmaking bezitter daarvan geworden, vordert de som van 50,000 daalders. Naardien hij nu echter de door hem in gebruik gehouden woning van *von Humboldt* eerlang moet ontruimen, zullen de voorwerpen, wanneer zij niet spoedig een gezamentlijken kooper vinden, afzonderlijk worden verkocht.

FRANKRIJK.

PARIJS den 14den. — De *Moniteur* berigt, dat het Wetgevend Ligchaam gisteren avond het wetsontwerp tot vaststelling van het cijfer der ligting voor dit jaar (100,000) met 2[illegible] tegen 6 stemmen heeft aangenomen.

— Uit Rome wordt geschreven, dat men aldaar groote verwachtingen op den generaal de *Lamoricière* bouwt, en zelfs hoopt met zijne hulp de Romagna te zullen kunnen heroveren.

Naar een berigt van den londenschen *Times* is de generaal zelf vol hoop, en heeft hij dezer dagen aan eenen vriend te Parijs geschreven, dat hij hoopte met Gods hulp spoedig een troepe [illegible] te zullen hebben. [illegible] dat dit opgeblazen en [illegible] Zouaven bij het fransche leger het werk van den generaal *de Lamoricière* is.

De *Opinion Nationale* noemt heden het berigt uit *le Nord* over, waarnaar de generaal *de Lamoricière*, te Ancona aangekomen, aldaar revue over de troepen gehouden heeft, in het bijzijn van den voormaligen hertog van Modena, *Frans V.*, wiens troepen insgelijks in die stad verwacht werden, en voegt dan hierbij: "deze innige verstandhouding met den voormaligen Hertog, die tijdens zijn val de Fransche Regering nog niet erkend had, bewijst genoegzaam, wat de generaal *de Lamoricière* te Rome is gaan doen; hij wil de *Ortega van Italie* worden." Morgen verschijnt ook in de *Siecle* weder een nieuw en hevig artikel tegen den Franschen generaal.

— 17den. — Eene groote gebeurtenis in Italie geeft voor het oogenblik eene afleiding aan de zaak der aanhechting van Nizza en aan de troebelen in Sicilië; het is de officiële inbezitneming van Toskane door Koning Victor Emmanuel. Hij is Florence binnengetogen, vergezeld van de heeren *de Cavour* en *Ricasoli*, onder de onbeschrijfelijke en luidruchtige vreugdebetuigingen des volks. Des avonds was de stad geïllumineerd. De heer *de Cavour* schijnt, nevens den Koning, het voorwerp geweest te zijn van eene bijzondere hulde.

Het ministerie van binnenlandsche zaken heeft in al de Parijsche bladen de opname belet van het protest der redacteurs van *La Presse*, hetwelk ik u deed kennen. De heer *Gueroult* tracht heden avond zijn misslag te herstellen door te zeggen: "de meeningen van een dagblad te noemen, daarin kan geene beleediging gelegen zijn en wij hebben evenmin gedacht dat het eene onbescheidenheid was."

— Eene depêche uit Madrid meldt dat aan generaal *Ortega* het doodvonnis is voltrokken.

— De beurs was heden onrustig gestemd, ten gevolge der verschijning eener in vijandigen geest tegen Engeland geschrevene brochure.

Naschrift. De generaal *Changarnier* is heden morgen naar België vertrokken. Zou hij denzelfden weg volgen van den generaal *de Lamoricière*?

— Zichier de juiste en geheele tekst van de dagorde of liever proclamatie van den generaal *de Lamoricière* aan het Romeinsche leger. Zij is gedagteekend 8 April, Paaschdag.

"*Soldaten!*

"Z. H. de Paus *Pius IX*, goedgevonden hebbende mij te roepen tot de eer van het bevel over u te voeren, ten einde zijne miskende en bedreigde regten te verdedigen, zoo heb ik niet gezaarzeld mijnen degen weder aan te gorden.

"Op den klank van de groote stem, die voormaals, van de hoogte van het Vaticaan, de wereld bekend maakte met de gevaren van het erfdeel van St. Petrus, zijn de Katholieken bewogen geworden en hunne beweging heeft zich weldra over alle deelen der aarde uitgebreid.

"Dat komt omdat het Christendom niet slechts de godsdienst der beschaafde wereld is; het is het beginsel en het leven zelf der beschaving. Dat komt omdat het Pausdom de hoeksteen is des Christendoms en alle Christelijke volken schijnen op dit oogenblik bewust van die groote waarheden, welke ons geloof uitmaken.

"Even als eertijds het Islamismus, zoo bedreigt thans de revolutie Europa; en thans, even als eertijds, is de zaak van den Paus die van de beschaving en de vrijheid in de wereld.

"Soldaten, voedt vertrouwen en gelooft dat God onzen moed het gewigt der zaak zal doen evenaren, welker verdediging Hij aan onze wapenen toevertrouwt.

"De generaal opperbevelhebber,
DE LAMORICIERE."

— *La Presse* laat zich over de dagorder van den generaal *de Lamoricière* aldus uit:

"De telegraaf brengt ons den hoofdinhoud van eene dagorder, uitgevaardigd door den generaal *de Lamoricière*, in zijne nieuwe hoedanigheid van opperbevelhebber der Pauselijke troepen. Men kan niet te voorzigtig zijn, waar het een man geldt, die onder de hoede staat van zoo vele edele herinneringen en dien men daarenboven aan den arbeid moet zien om hem in zijne nieuwe functiën te beoordeelen. Maar wij kunnen toch onze verbazing niet verbergen hem te zien vervallen in die valsche en algemeene phraseologie, waarbij de revolutie wordt verpersoonlijkt, tot het beginsel van alle kwaad gemaakt, dat de wereld is binnengedrongen, en tegenover het Christendom, de beschaving en vrijheid wordt gesteld.

De revolutie heeft de beginselen in het leven willen brengen, welke vóór haar waren verkondigd. Zij zelf is geen beginsel; zij is noch uit den hemel nedergedaald, noch uit de hel opgerezen. Vooral kan men haar in geenen deele tegenover de vrijheid stellen, noch haar met deze één maken. De vrijheid is het eeuwigdurende streven der menschheid, het onveranderlijke doel van hare pogingen; de revolutie, — of liever de omwentelingen, zijn meestentijds de middelen geweest waardoor de volken, wanneer zij hinderpalen ontmoetten in hunnen natuurlijken vooruitgang, nu eens ten onregte, dan weder te regt, hoopten te zullen slagen in hun oogmerk. Wat het Christendom betreft, kan men zeggen, dat het zelf eene omwenteling is geweest, en door de uitgestrektheid en den duur van haren invloed, zelfs de grootste welke de geschiedenis te aanschouwen geeft."

— De laatste berigten uit Nizza zijn zoo even hier per telegraaf ontvangen en als communiqué aan de avondbladen toegezonden. Heden morgen ten acht ure werd de stembus geopend. De stad is in feestgewaad en overal versierd met driekleurige vlaggen. De inwoners, bij parochies vereenigd, begeven zich in massa naar het gebouw der stemming; de pastoors, de hoofden der wijken en de notabelen gaan aan hun hoofd. De landbouwers komen in menigte aan, met trommels en vaandels aan het hoofd en geleid door hunne pastoors. Ieder stemgeregtigde draagt op zijn hoed eene groote kaart, waarop met groote letters geschreven is: ja.

Kreten van leve de Keizer en leve Frankrijk worden overal vernomen; de beste orde heerscht bij deze manifestatien.

— Men schijnt zich hier levendig te bekommeren over een diner, door sir *Hudson*, gezant van Engeland te Turijn, aan *Garibaldi* en de hoofden der Napolitaansche emigratie aangeboden. Dit feit heeft op zich zelf niets [illegible] politiek van Engeland in Italie. De politiek steeds in strijd met die van Frankrijk, in strijd vóór den oorlog, in strijd na Villafranca, en op dezelfde oogenblik in strijd, nu zij, door middel van de questie van Nizza en Savoije, den Franschen invloed hoopt te vernietigen.

PARIJS den 18den April. — De vergelijking, door den generaal *de Lamoricière*, in zijne beruchte proclamatie aan de Pauselijke troepen, gemaakt tusschen de revolutie en het Islamismus, is door de liberale pers met verontwaardiging en tevens met verwondering over de eenzijdigheid des generaals, geraloveerd geworden. Dit nu konden de Katholieke bladen, wier lieveling de exminister der republiek van 1848, de heer *de Lamoricière* geworden is, niet best verdragen en *le Monde*, die *l'Univers* is opgevolgd in zijne hoedanigheid van officieel orgaan van Rome en Frankrijk, neemt heden de taak op zich, om te bewijzen, dat de vergelijking van den generaal uitmuntend steek houdt. Voor hare juistheid op godsdienstig terrein voert *le Monde* o. a. als bewijs aan, dat de verklaring nopens de regten van den mensch niet minder vijandig is tegen de Kerk dan de Koran; dat de Conventie het bestaan van het Opperwezen heeft gedecreteerd, — een deïsmus dus, dat volmaakt hetzelfde is als het deïsmus van Mohammed: "Er is maar een God en Mohammed is zijn profeet."

"Moge op de houdbaarheid dezer bewijzen reeds iets zijn af te dingen, vreemder nog zijn die, welke voor de waarheid der uitspraak op politiek gebied worden aangevoerd. De sterkste zijn deze: de Sultan, als opvolger van Mohammed, is meester over alles, — de revolutie, eveneens, heeft zich meester gemaakt over alles, ook van de goederen des adels en der geestelijkheid; door het regt van echtscheiding vast te stellen heeft de revolutie het huwelijk vernietigd en de maatschappij teruggevoerd tot de veelwijverij."

Een laatste bewijs, door *le Monde* met veel vernuft en goede trouw uitgedacht, is dit: de revolutie en het Protestantismus zijn na verwant; Protestantismus en Islamismus (de twee geesels der Christenheid) zijn broeders; Luther en Mohammed waren het wondervol eens; de Protestanten zeiden: "liever Turksch dan Paapsch;" — ergo: Islamismus — Protestantismus; Protestantismus — Revolutie; dus: Islamismus — Revolutie.

De heer *de Lamoricière* heeft dus volkomen gelijk, — altoos volgens *le Monde*.

ENGELAND.

LONDEN, 18 April. — De Great Eastern is op het punt, zoo al geen mededinger, dan toch een waardigen medgezel te verkrijgen. De heeren *Palmers* doen tegenwoordig te Jarrow-upon-Tyne een reusachtig stoomschip bouwen, dat, wanneer het voltooid zal zijn, alle schepen der wereld in lengte en breedte zal overtreffen, uitgenomen alleen den *Great Eastern*. — Het schip zal 370 Engelsche voeten lang en 52 voet diep zijn. Het zal 1200 ton steenkolen laden en 20 mijlen per uur stoomen. Niet minder dan 700 passagiers zullen er mede kunnen vervoerd worden; een van de salons zal 250 personen kunnen bevatten. — Den 21 dezer zal het te water gelaten worden en het zal varen tusschen Galway en New York. De bouwmeesters hebben aangenomen een ander vaartuig van gelijke afmetingen voor dezelfde maatschappij te bouwen.

— In doorgaans goed onderrigte kringen wordt de terugkeering van den graaf *de Persigny*, die thans te Parijs is, in twijfel getrokken. Hij zou den Keizer verzocht hebben hem als ambassadeur bij het Engelsche Hof te ontslaan, uit hoofde der valsche stelling in welke hij zich door de jongste officiele redevoeringen van lord *Russell* geplaatst ziet, die geenszins overeen zouden stemmen met de vroeger door dien Minister jegens den graaf gevoerde taal ten opzigte der aanhechting van Savoije en Nizza. Het is te wenschen dat dit gerucht ongegrond moge zijn, want de verwezenlijking er van zou den genadeslag aan de hartelijke verstandhouding met Frankrijk geven, welke verstandhouding reeds zoo veel geleden heeft. Het verband tusschen de beide Mogendheden had toch nooit een meer warmeren voorstander dan de graaf *de Persigny*. Reeds gaat men intusschen zoo ver van den hertog *de Grammont*, wiens echtgenoot tot de hooge Engelsche aristocratie behoort, als zijn opvolger te noemen.

— Naar gezegd wordt wil de Republiek Venezuela eene leening van £1,000,000 sluiten. — Het vooruitzigt dezer nieuwe financiele operatie schijnt niet zeer gunstig, aangezien de 3 per cents obligatien dier Republiek thans niet hooger dan 26½ a 27½ per cent staan.

ITALIE.

NAPELS 13 April.—De berigten uit Sicilie, niet die welke officieel medegedeeld en uiterst verdacht zijn, maar die welke het Koninklijk fregat *Tancredo* hier heeft overgebragt, luiden zeer ernstig en strekken weinig tot lof der troepen, die, ofschoon te Palermo 12,000 man sterk, de opstandelingen niet meer aanvallen na hen verdreven te hebben, maar zelve de aangevallenen geworden zijn. De opstandelingen namelijk, op een geweerschot van de stad af in een kamp gelegerd, blokkeren Palermo, houden de toevoeren aan, breken de gemeenschap af, snijden de telegraaflijnen door, beletten den aanvoer van water en brengen het platte land in opstand. *Maniscalco*, de directeur van politie, heeft zijne familie naar Napels gezonden. De ingezetenen, tot wier bescherming de stad in staat van beleg heet gesteld te zijn, zien zich aan de strengste bepalingen van voorzorg onderworpen. Al de drukkerijen zijn gesloten. Verscheidene leden der aanzienlijkste familien zijn in hechtenis genomen, en alleen een bevelschrift des Konings heeft belet dat zij terstond aan een krijgsraad zijn overgeleverd. Men heeft te Palermo het comite van omwenteling bij den Prins *Monteleone* ontdekt, hetwelk uit den bloem des Siciliaanschen adels bestond en waarin twee kleinzonen van Prins *Cassaro*, het hoofd van het tegenwoordig ministerie, behooren, welke beide, insgelijks benevens de Prinsen *Riso* en *Giardinelli*, in [illegible] zijn te ontsnappen.

Hier wordt de bejaarde Prins *Niscemi*, die in hechtenis genomen en [illegible] is, heden op een paketstoomschip ingescheept. De afzending van manschappen, ammunitie en [illegible] wordt onafgebroken voortgezet en Napels [illegible]. [illegible] rustig en wordt door de marine-infanterie en de lijfwacht des Konings goed bewaakt. De Koning zou gisteren den heer [illegible], minister des Grootshertogs van Toskane alhier, [illegible] hebben dat de Siciliaansche beweging [illegible] op zich zelf meer te betreuren is, maar toch altijd [illegible]

[redacted]

De Nieuwsbode.

SHEBOYGAN, WIS.

J. G. M. Groesbeek, Redacteur.

$ 1,00 per jaar, in vooruit betaling.

WOENSDAG, 16 Mei 1860.

Leest en oordeelt!

Wij naderen weder eenen gewigtigen tijd, wij gaan weder eenen ernstigen kampstrijd te gemoet, die niet alleen beslissen zal over het wel en wee van ons aangenomen vaderland, maar ook over de zaak der menschheid—wij bedoelen den strijd over het Presidentschap. Dit zal een heete strijd zijn tusschen de vrienden en vijanden der vrijheid. Daar nu de *Nieuwsbode* het eenige Republikeinsche blad is, dat hier in de hollandsche taal wordt uitgegeven, en het aldus hoogst wenschelijk is, dat onze landgenooten ook met de grondbeginselen en handelingen der Republikeinsche Partij, alsmede der door die partij benoemde candidaten voor het Presidentschap en Vice-Presidentschap worden bekend gemaakt, opdat zij voor zich zelven kunnen oordeelen en eene keuze doen, hebben wij gedacht ook van onze zijde daartoe iets te moeten bijdragen, en besloten de *Nieuwsbode* gedurende den kampstrijd, dat is voor een half jaar, of van **den 15 Mei tot den 15 November,** tegen verminderden prijs te leveren, mits aan *een* adres zijnde.—Wij hebben voor gezegden tijd de prijzen gesteld, als volgt:

Zes exemplaren	$4, 50
Twaalf "	8, 00
Twintig "	12, 00
Elk exemplaar meer, van zes tot en met elf	0, 70
Elk exemplaar meer, van twaalf tot en met negentien	0, 60
Elk exemplaar boven de twintig	0, 50

Wij achten het overbodig, onzen Republikeinschen vrienden, het gewigt onder het oog te brengen van de verspreiding van ons blad, en hun om hunne medewerking daartoe te verzoeken.

De rampen der Slavernij.

Wat heeft de slavernij voor Virginie en de Virginiers gedaan?

(Uittreksel uit de rede van F. P. Blair, Jr., van Mo., voor de Virginische Republikeinsche Conventie gehouden den 2 Mei, 1860.)

Ik acht het een goed voorteeken voor het land, dat Virginie den eersten stap heeft gedaan, om zijne oude republikeinsche houding weder aan te nemen. Het is—of liever was—de vader der Staatsmannen en der helden onzer revolutie, en der mannen, die onze Constitutie opstelden—der staatsmannen, die desen grooten republikeinschen regeringsvorm vervaardigden, en der helden, die onse revolutionaire legers tot de overwinning voerden. Onder het gevoelen—of liever—onder het grondbeginsel, volgens hetwelk die doorluchtige mannen het lot van dezen Staat bestuurden, was het inderdaad het Oude Gebied (Old Dominion), en regeerde het groote rijk.—Thans, onder de raadgevingen van deze ontaarde—deze afvallige Democratie, die dit doodelijk vergift der slavernij aan haren boezem drukt, is het kleiner geworden; het heeft opgehouden de bevelvoerende Staat in dezen Statenbond te zijn; het heeft zijne politieke magt verloren; het is niet langer de grootste Staat, met de grootste vertegenwoordiging in de statenbonds raadsvergaderingen; het beheerscht en bestuurt niet langer door zijne raadsbesluiten de raadsvergaderingen der natie; maar zijne vertegenwoordiging in de statenbonds wetgeving is tot dwerg ingekrompen; zijne bevolking, bij vergelijking gesproken, is tot dwerg geworden; zijne hulpbronnen zijn niet ontwikkeld, en liggen in uwe bergen verborgen; zijne rivieren en zijne groote baai, zijne prachtige haven te Norfolk—allen worden nimmer door eene kiel gerimpeld; behalve als de zeemeeuw duikt, worden derzelver wateren nimmer bewogen.

Waaraan kan dit worden toegeschreven? Wat ligt er in den aard van uwen grond of uw klimaat, dat deze verderfelijke ontaarding over u gebragt heeft? Hebt gij geenen rijkdom in uwe bergen? Uwe rivieren, die de gansche uitgestrektheid van uw grondgebied doorboren, brengen handel tot zelfs aan uwe deuren, zoowel aan uwe westelijke, als aan uwe oostelijke zijde. Uwe velden zijn vruchtbaarder, dan allen ten noorden van u. Uw grondgebied is grooter. Van waar komt het, vraag ik u, dat gij tot dwerg zijt geworden in politieke magt, dat gij achter zijt gebleven, bij de uit uwe eigene lendenen geborene staten, die aan de andere zijde uwer rivier binnen uw gesigt liggen? Vanwaar komt dat alles, dan van die verderfelijke instelling, die, terwijl zij den trots streelt der weinigen, vernieling en ondergang over de groote massa van uw volk brengt?

Maar hare rampen blijven daar nog niet bij, want de ijverzucht van hen, die deze slaven bezitten, heeft u regtmatige vertegenwoordiging in uwe eigene Legislatuur geweigerd. Waarlijk, het volk van Virginie, gelijk het volk van al de zuidelijke staten, wordt misleid door het denkbeeld, dat het gelijk staat met al de andere blanken in andere staten—dat gij gelijke politieke regten hebt, meen ik. Misleid, omdat gij in dezen staat, geloof ik, hebt wat men een algemeen stemregt noemt. Elke blanke, die een en twintig jaren oud is, kan stemmen, maar wat maakt dat uit, als er, gelijk ik uit uw kundig rapport gehoord heb, in deze streek des Staats veertig duizend noodig zijn in de politieke schaal, om het overwigt over tien duizend te hebben, die zoo gelukkig zijn van op het zand der Chesapeake te wonen? Is er hier iets, in West Virginie, dat hier iemand minder maakt, dan iemand in Oost Virginie? Bekent gij uwe minderheid?—Deze Democraten, die in uw midden wonen, die overal de regten dezer lieden afkondigen, zijn zij bereid om toe te stemmen, dat er vier van hen noodig zijn, om met een man van de zeekust gelijk te staan? Gij kunt deze opgedrongene minderheid, deze onbevoegdverklaring, deze vrijheidsberooving aan geene andere bron toeschrijven, gij kunt die naar geene andere bron naspooren, dan de ijverzucht van den slavenhouder, die er niet mede tevreden is zijnen slaaf te hebben, maar slaven moet maken van zijne blanke medeburgers, door hen onbevoegd te verklaren, om den te veiliger te zijn in het genot van die soort van eigendom.

Virginie is het eenige voorbeeld niet. Ziet naar uwen broederstaat Maryland. De stad Baltimore heeft de helft der vrije blanken van dien staat binnen hare grenzen, en toch heeft zij slechts een Senator in de Legislatuur van Maryland, tegen dertig dergelijken; zij heeft slechts tien volksvertegenwoordigers van de vijf en zeventig, zoodat er in de stad Baltimore tien blanken noodig zijn om met een gelijk te staan aan de man, waar niets dan negers en zwarte vogels zijn.

Ik zeg dat deze onbevoegdverklaring, deze vrijheidsberooving van de vrije blanken der slavenstaten door deze eigenschap voor hare veiligheid wordt noodzakelijk geacht.

Dezelve brengt eene kaste voort. Een minderheid in uw midden hebbende, is de overgang gemakkelijk, om er nog eene andere rangverdeeling bij te maken; en zij geven aan de niet slavenhouders, in eene beperkte mate, politieke magt, en ontnemen den negers, gelijk zij moeten, dezelve geheel. Doch er is geen blanke op den bodem der Vereenigde Staten, die het regt niet heeft, om gelijke regten met elken anderen blanke te eischen; en die eenige instelling het voor hare eigene veiligheid noodzakelijk vindt, blanken van hunne dierbaarste regten te berooven, dan zeg ik, is het tijd voor hen, die aldus van hunne vrijheden beroofd zijn, onder elkander te overwegen, wat het best te doen is.

Zelfs in den nieuwen Staat Missouri heeft deze instelling haren verderfelijken en zekeren invloed uitgeoefend. Daar is eene constitutionele wetsbepaling, die inhoudt, dat eene County, die eene zekere verhouding heeft, *een* volksvertegenwoordiger zal hebben; doch als zij tweemaal of driemaal die verhouding heeft, niet twee of drie vertegenwoordigers hebben moet, maar eene hoogere verhouding moet hebben, om haar eenen tweeden vertegenwoordiger te geven. De stad St. Louis, met vier en twintig maal de voor eene kleine, of schaarsch bevolkte county vereischte verhouding—met vier en twintig maal de verhouding, heeft slechts twaalf vertegenwoordigers, zoodat gij ziet, dat er twee noodig zijn, om hetzelfde politiek gewigt te hebben, dat een blanke in eene andere county geniet. Dit is omdat de slavenhouders de werking dezer wetten begrijpen. Zij weten, dat waar blanken zich in fabrieken vergaderen, of waar eene sterke bevolking zich ophoopt, de slavernij niet bestaan kan, en daarom berooven zij die counties van hunne vrijheden, die eene groote bevolking hebben—stellen die lager—maken het noodzakelijk, dat zij eene dubbele en drie dubbele verhouding hebben moeten, om eenen vertegenwoordiger in de Legislatuur te hebben.

Dit is de zekere en nimmer falende uitwerking der instelling, omdat zij ijverzuchtig is. Omdat de eigenaars van slaven ijverzuchtig zijn op hen, die er geene hebben, eischen zij afzonderlijke en meerdere waarborgen voor hunne veiligheid; en, als het voor hunne veiligheid noodig is, eischen zij dat de blanken zullen beroofd worden van de vertegenwoordiging, waarop zij in geregtigheid aanspraak hebben. Is er een blanke—is er een in Virginie geborene—is er iemand in Virginie, die niet bereid is, luid tegen deze schandelijkheid te schreeuwen? Wie dezer Democraten kan iemand in de oogen zien en zeggen, dat, voor de veiligheid dezes eigendoms, de vrije geene slavenhoudende blanken van hunne politieke regten moeten beroofd worden? Uwe vaders droegen de wapenen voor eene mindere beleediging—voor eene mindere schande hun aangedaan dan deze: het was de belasting op thee—die beuzeling van eene geldbelasting, welke uwe roemrijke voorvaders tot tegenstand opwekte; en moet er van mij gezegd worden—moet er van ons gezegd worden, dat hunne zonen minder moed hebben—dat zij gewillig zijn om zich hunne politieke regten te laten afstroopen—dat zij gewillig zijn om toe te staan, dat iemand, die aan deze zijde der Alleghanies of der Blue Ridge woont, van minder gewigt is, dan de heer die op het zand van de Chesapeake rondslentert.

Niet alleen draagt hij dezen last—niet alleen worden de niet slavenhouders van Virginie, en van elken zuidelijken staat, opgeroepen om zich van hunne politieke vrijheden te ontdoen, ten einde over hen den baas worde gespeeld door die andere klasse, die zich hoogere en grootere voorregten aanmatigt—niet alleen hebt gij dezen last te dragen, maar deze instelling belast en belaadt u in vele andere—ik kan niet zeggen in grootere opzigten. Overal waar een negerslaaf in dezen staat aan het werk is, neemt hij de bezigheid van eenen vrijen blanke weg—zijne tegenwoordigheid verdringt, overal waar hij op den grond staat, eenen blanke, en vele blanken. De staat Virginie, die zou zijn vooruitgegaan, gelijk de staat New York is vooruitgegaan, want deszelfs natuurlijke aanwas moest even groot zijn geweest, heeft drie millioen van zijne eigene kinderen van zijnen bodem verdreven, om voor een half millioen negers plaats te maken. Wat hebt gij bij die verwisseling gewonnen? Deze instelling heeft uwe sterkte en uwen trots verbannen, heeft drie millioen blanken uit den Staat Virginie verdreven, terwijl de natuurlijke aanwas van het Oude Gebied hun getal op dit oogenblik op meer dan vier millioen zou hebben gebragt, als het was vooruitgegaan, gelijk de Staat New York vooruitgegaan is.

Gij ziet het schouwspel, dat gij uit dezen staat in ballingschap hebt gezonden—of dat deze instelling in ballingschap heeft gezonden—drie millioen blanken, om plaats te maken voor een half millioen negers. Hebt gij met die verwisseling iets gewonnen? Hebben negers in die evenredigheid wel waarde, als zij met blanken vergeleken worden? Uwe zonen zijn nu verstrooid door het gansche Westen en Noordwesten. Zij zijn gevloden voor het aangezigt dezer instelling. Zij waren niet in staat en niet gewillig om hare vernederende mededinging te dulden—zij waren niet gewillig, om zich van het voorregt van vrije scholen en opvoeding voor hunne kinderen te laten uitsluiten—zij zijn weggegaan als bannelingen—zij zijn weggegaan en gevlugt van het aangezigt dezer instelling—en zij hebben u dit *residuum* van 600,000 negers in dezen staat achtergelaten. Nimmer werd er in de staatshuishoudkunde zulk een misslag begaan. Het is als of iemand zijn levensbloed uit zijnen arm nam en vergift in zijne aderen spoot, en dan dacht dat hij zich daardoor versterkte. Het Oude Gebied is weg—weg—weggesleept in de diepten, of zal dit gedaan worden, als deszelfs zonen hunne privilegien en regten niet handhaven.—

(*Slot in het volgend nommer.*)

Wat wij betalen voor hetgeen wij reeds hebben. — Het Departement van Financien levert de volgende lijst van de waarde der van ijzer en staal vervaardigde goederen, welke gedurende het laatste financiele jaar in dit land werden ingevoerd:

Invoeren van ijzeren en stalen fabrikaten.

Aanbeelden en ankers	$ 64,315
Staafijzer	1,185,441
Ankerkettingen	174,701
Messenmakerswaren	1,761,103
Wapenen	814,519
Hoepijzer	887,198
Musketten en bakzen	16,851
Nagels en spijkers	84,804
Naalden	254,984
IJzer in stukjes	107,702
IJzer in blokken	1,049,200
Spoorwegijzer	2,274,082
Zagen	26,495
Plaatijzer	752,975
Zijgewaar	5,716
Gegoten staal	1,141,871
Ander staal	905,859
IJzerdraad	14,299
Fabricaten van ijzer	3,150,625
Fabricaten van staal	1,048,405
	$17,048,596

Dat is dus bij de vijftig duizend dollars over de zeventien millioen uitgegeven aan buitenlandsche fabrikaten, en vervaardigd van eene stof, welke ook dit land had kunnen leveren, tot het laatste toe, en vervaardigd door dagwerk, dat onze eigene werklieden even goed hadden kunnen doen. Het is waarlijk meer dan te wenschen, dat eene dusdanige toestand van zaken komt, door welke het binnenlandsch fabriekwezen aangemoedigd wordt, en de handen die thans, sidderende om werk smeekende, ledig op de knien rusten, werk erlangen. Waarlijk, het moet anders worden, of wij zullen allen nog eens, uit dit zoo schaarsch bevolkt land, naar het overbevolkte Europa moeten terugkeeren. — De Republikeinsche partij en een hoog tarief, dat is al, wat er noodig is.

Democratische zuinigheid. — Het leger is aan het zadelen en optoomen der muildieren, om van Utah weg te rijden. Die muildieren kosten het Gouvernement $160 het stuk, doch werden verleden zomer voor $80 gekocht. Zij zijn nu teruggekocht voor ongeveer den dubbelden prijs, waarvoor zij verkocht zijn. Zij zijn gevoederd met mais (*corn*), waarvoor het Gouvernement $11 het bushel betaalde, terwijl er in de Zout Meer Stad betere tegen $2 kon verkregen worden. Op hetzelfde grondbeginsel zijn de soldaten gevoed met meel, dat $50 de barrel kostte, terwijl er in overvloed tegen $10 te krijgen was. Dit is slechts een voorbeeld van de onophoudelijke lediging van des volks schatkist, door Gouvernements plunderaars, in het gansche bestuur der operatien van dit leger in Utah. Men zal zich herinneren, dat voor het naar Utah gezonden werd, men het eenen langen tijd marschen en contremarschen liet maken, op kosten van het volk in Kansas—om te helpen in de ontijdige poging der democratische Administratie, om dat territoor de slavernij op te dringen. Eene onophoudelijke aftapping voor de schatkist te zijn en de zakken van democratische aannemers te vullen, is alles wat het in Utah gedaan heeft. —

Grand Rapids Eagle.

Een leugenaar verraadt zich zelven. — Het is een oud spreekwoord, dat leugenaars een slecht geheugen hebben. Jaren lang heeft men ons tot walgens toe overladen met de leer, dat de slavernij den Afrikaan verbetert — dat zij hem tot Christen maakt — dat zij hem beschaaft, en hem in alle opzigten tot een nuttiger en volmaakter wezen maakt.

Thans (let op!) verklaarde een der eerste slavenhouders in de conventie te Charleston, dat hij vele slaven heeft, van welke eenigen regtstreeks van Afrika kwamen, en dat zij, die pas waren ingevoerd, het beste en kostelijkste werkvolk van zijne plantagie waren.

"Zij zijn," zeide hij, "*de edelste Romeinen van allen.*"

Waarlijk de Slavenmogendheid is de *grootste leugenaarster* van den hedendaagschen tijd. — *Albany Journal.*

De onveranderlijke Democratie. — De Democratie verandert nooit. Als gij haar eigen praatje gelooven wildet, is zij gisteren, van daag en altijd dezelfde — onveranderlijk, onbevlekt, onsterfelijk.

Eens namen de Democraten er genoegen in, de kwestie der slavernij in de Territoren aan het Congres over te laten; doch, *zonder te veranderen,* beweerden zij kort daarna, dat het Congres er niets over te zeggen heeft, en dat het volk van een Territoor het zelf moet weten.

Dit werd vromelijk geloofd, tot dat de Dred Scotts uitspraak voor den dag kwam, toen zij, *zonder te veranderen,* verklaarden, dat noch het Congres, noch het volk van een Territoor de slavernij in een Territoor kon weren, daar deze aldaar door de constitutie der Unie was ingevoerd, doch dat, eenmaal daar zijnde, het volk dit door haar vijandige wetten kon doen.

Op nieuw verklaart de zich steeds gelijk blijvende Democratie, *zonder te veranderen,* dat de slavernij onder de Constitutie in de Territoren bestaat; dat daarom "noch het Congres, noch eene territoriale Legislatuur, noch eenige menschelijke magt eenig gezag heeft om dit regt te vernietigen of besnoeijen," en dat eene slavenwet van het Congres en de heropening van den afrikaanschen slavenhandel juist dat is, waarvoor zij altijd gestreden hebben. Groot is de "kleefkracht van den publieken buit."

Raadselachtig. — Er heerscht te Richmond, in Virginie, eene groote opschudding wegens een geheimzinnig gooijen van steenen tegen het huis eener weduwe in die stad. De Richmond *Dispatch* zegt:

De keijen en baksteenen bleven gedurende den dag de ruiten verbrijzelen, en dat nog wel niettegenstaande de tegenwoordigheid van een aantal burgers, die zich bij en in het huis vergaderden, doch niemand ontdekten. Een of twee van de nachtpolicie, van de zaak hoorende, gingen in eene der kamers zitten, en konden de keijen en baksteenen om zich heen zien vallen, maar wisten niet te zeggen, vanwaar zij kwamen. Een die zich buiten bevond verklaarde dat hij eenen steen van den grond zag oprijzen en door het raam vliegen, en anderen legden even ongerijmde verklaringen af; maar er werd niets ontdekt, niettegenstaande het werpen tot des namiddags ten 4 ure vol hield, toen het medium van zijn onvoordeelig werk vermoeid scheen te zijn geworden.

IJselijk geval. — Een particuliere brief, onlangs van Hollow Square, (nabij Mobile,) in Greene County, Alabama, ontvangen, zegt:

"Er viel hier een vreeselijk ding voor — de vermoording van onzen postmeester te Hollow Square. Hij nuttigde zijn avondeten ongeveer eene mijl van het postkantoor af, en keerde van hetzelve terug, toen hij, denkt men, door iemand ontmoet en in het postkantoor gevolgd, en daar met eene bijl op het hoofd geslagen, en van al zijn geld beroofd werd. De brieven waren toen alle opengebroken, en eene groote hoeveelheid gelds er uitgehaald. Hij was toen drie vierde mijl ver gesleept, met het oogmerk om hem in eene oude wel te werpen, doch de moordenaar vlood eer hij dit volvoerd had. Eer hij wegging, schoot hij hem, om zeker van zijn slagtoffer te zijn, door het hoofd. De postmeester was een man, die niemand kwaad deed, en dien velen zeer goed lijden mogten, doch hij werd, enkel om zijn geld, in koelen bloede vermoord. De moordenaar is niet gevat, ofschoon het goed bekend is wie hij is; maar daar men geene voldoende bewijzen heeft, om hem op te hangen, vinden zij het het beste hem te laten loopen. Negergetuigenis is bijna alles wat er is, en die baat voor het geregtshof niet." — *Pensacola Gazette.*

De Amerikaansche millionair. — William B. Astor is ten minste vijf en twintig millioen dollars rijk, en elke cent zijner inkomsten, boven en behalve uitgaven en liefdegiften, wordt weder terstond uitgezet. De heer Astor is een man die er nog frisch en gezond uitziet, en zal waarschijnlijk zoo oud als zijn vader worden. Hij heeft een kantoor, waar hij harder werkt, dan een bediende in eenen manufactuurwinkel. Zes of zeven heeren zijn daar klerken, doch hij houdt den draad der verwarde streng in zijne eigene hand. En toch, dat is zoo de eigenaardige trek in de levensgeschiedenis van alle rijken, zal hij deze vrolijke wereld en al hare bezittingen verlaten, als de tijdelijke eigenaar van een plekje gronds, slechts zes voet lang en drie voet breed. Dat is alles, wat hij voor zijne moeite krijgt.

Nog een millionair te New York gestorven. — Het testament van nog eenen millionair is dezer dagen te New York ingediend, om geregtelijk goedgekeurd te worden. Aaron Leggett, de testateur, was een inwoner van New York, doch zijn rijkdom bestond grootendeels uit landerijen in het District Columbia en de County Fairfax, in Virginie, waaronder de beroemde Zephyrfarm aldaar, die vroeger George Washington toebehoorde. In een aanhangsel geeft de testateur de vrijheid aan een slavin met name Daphne Kelly, en beveelt zijnen executeuren aan, haren echtgenoot, haren behuwdzoon, hare dochter en kleinkinderen te koopen, daar zij waardig zijn vrij gemaakt te worden. Men denkt dat de gezamentlijke waarde der nalatenschap ongeveer twee millioen dollars bedraagt.

Een zwaar werk. — Kort geleden werd er eene groote verbazing aan den dag gelegd, bij het doen rijzen van een geheel blok huizen te Chicago, door middel van kelderschroeven of dommekrachten. Dit werk werd zoo volkomen en veilig volvoerd, dat het de algemeene bewondering trok.

Er zijn thans te New York werklieden bezig aan een werk, dat even zoo teeder is — namelijk aan het laten zakken van eene dertig duims Croton water pijp, die door de achtste Avenue loopt, tot eene diepte van tien voet beneden hare tegenwoordige ligging. Dit is noodzakelijk geworden, ten gevolge van het verlagen der Avenue. Als men nu in het oog houdt, dat de pijp van ijzer is, dat de voegen of vereenigingen van lood zijn gemaakt, en dat de pijp met water is gevuld, welks stroom niet kan afgebroken worden, dan zal men inzien, hoe zorgvuldig dit werk moet geschieden, om te slagen. De pijp zal haar nieuw bed niet aanraken, voordat de ondergraving langs hare volle lengte — ongeveer anderhalve mijl — volbragt is.

Eene vreeselijke hagelbui. — De nieuwsbladen uit Kansas behelzen het berigt van eene vreeselijke hagelbui, aldaar in town Leroy voorgekomen. Ramen werden verbrijzeld, planken afgerukt, vee gedood, en de stukken ijs gingen in sommige gevallen door de daken der huizen. Een correspondent van het Neosho Valey *Register* zegt, dat hij een aantal stukken ijs opraapte, die meer dan een pond wogen.

Hoe de slagters aan geld komen. — Uit Peoria, in Illinois, schrijft de duitsche courant:

Reeds dikwijls hebben wij met verwondering gevraagd, hoe het wel komen zou, dat de slagters meestal in eenen korten tijd tot welvaart komen. Eene gebeurtenis, die ons gisteren ter oore is gekomen, geeft ons eene verrassende verklaring van die zaak.

Toen de heer Heinrich Kruse eergisteren eene koe slagtte, vond hij in hare maag twee kwart dollar stukken en een drie cent stukje, behalve een aantal spijkers van de grootte eens schoennagels af tot eenen vierduimer toe. Men spreke nu nog meer van slechte tijden, als de lieden hunne koeijen geld kunnen voederen.

☞ Onlangs verdronken zes kostbare slaven; — roerende goederen met zielen — terwijl zij in eenen molenvijver aan het visschen waren. De Edgerfield *Advertiser* drukte toen in deze aandoenlijke worden zijn leedgevoel uit: — "Deze eigendom werd geschat op bij de $ 8,000. Even als de talrijke vrienden van den heer Glover, nemen wij hartelijk deel aan zijn zwaar verlies."

De Londen Times over de Vereenigde Staten.

De Londen *Times* beeft een artikel over den onlangs in het licht gekomen brief van Lord Macaulay over de amerikaansche instellingen. Dezelve is het eens met de gevoelens van Macaulay, en gaat zelfs verder, gelijk blijkt uit het volgende uittreksel uit het gemelde artikel:

De gebreken van het amerikaansche Gouvernement vereischen ongelukkig geene honderd jaren om tot rijpheid te komen. Zij groeijen zelfs reeds nu snel tot rijpheid. Lang voordat Nieuw Engeland zoo volkrijk zal zijn geworden, als Oud Engeland; lang voordat de regerende magt in den staat zich in een staat van broodgebrek zal bevinden, door behoefte tot stelen zal gedreven worden, is er reden om te vreezen, dat de instellingen van Amerika hare bestemde loopbaan zullen hebben afgelegd, en door iets schoonschijnenders, en misschien veel ondragelijkers zullen verdrongen zijn.

Wij spreken niet van kiesingsomkooping en bangmaking, wij weten bij ondervinding, dat omkooping en bangmaking wanordelijkheden zijn, die, schoon vernederend en verzwakkend, niet sterfelijk zijn; doch wij spreken van de vreeselijk toenemende verdorvenheid en omkoopbaarheid der executieven en legislaturen der verschillende Staten, van de tiranny der meerderheid, die niet alleen de minderheid onder den voet trapt, maar de wet zelve; van de verachting, in welke het regtersambt, dat voor korte tijdperken bekleed en waartoe men om een zeer gering voorregt verkozen wordt, vervallen is; en van het groote wantrouwen, dat de natie zelve koestert in de geschiktheid van hare instellingen, om aan de doeleinden en oogmerken van een beschaafd gouvernement te beantwoorden—de veiligheid van eigendom, de bescherming van persoonlijke vrijheid, en het reine en regtvaardig beheer der publieke inkomsten.

Het gevaar, dat Amerika het digst boven het hoofd hangt, is dat de kinderen van het tegenwoordig geslacht van Amerikanen deze instellingen, welke de vaders van het tegenwoordig geslacht van Amerikanen geloofd volmaakt te zijn, en met een vuur presen, hetwelk met hun geloof overeen kwam, zullen leeren versmaden en verachten, dat het grondbeginsel van gezag en de eerbied jegens de wet zullen vernietigd worden, en er geen teugel sterk genoeg zal blijven, om den onbezonnen loop van democratischen hartstogt tegen te houden.

Drie Democratische Nationale Conventien. — Een schrijven uit Charleston zegt, dat wij behalve de gewone Conventie te Baltimore, en die van hen, die zich daar in afgescheiden hebben, te Washington, nog eene andere zullen hebben te Richmond, met het doel om al de Staten, beiden in het Noorden en Zuiden, die tegen het grondbeginsel der Squatter Souvereiniteit in de territoren zijn, te vereenigen. Eer zij gedaan hebben, zullen onze democratische vrienden de eens groote partij der natie in een aantal theepartijtjes verdeelen — of liever in theevechtpartijtjes. — *M. Wisconsin*

De vrolijke vrouwen van San Francisco. Het fransche blad *Phare* is verantwoordelijk voor de waarheid van het volgende verhaal:

Twee fransche dames dezer stad kregen het in het hoofd, de japansche korvet te bezoeken, doch vernamen, tot hare groote teleurstelling, dat er geene vrouwen aan boord werden toegelaten. Doch het waren dochters van Eva, en lieten zich niet zoo ligt afwijzen; en diensvolgens, na twee dagen plannen beraamd te hebben, kwamen zij alle moeijelijkheden te boven. Met goedkeuring harer echtgenooten, die aan de nieuwsgierigheid harer dierbare wederhelften toegaven, werd alles in orde gebragt; en des Vrijdags morgens werden vijf heeren van een zeer beschaafd voorkomen aan boord der korvet gebragt. Zij werden zeer hartelijk ontvangen, en op verzoek van een der jongsten werden zij den Admiraal voorgesteld, die, vernemende dat het fransche heeren waren, zich door hen op de kaart de ligging van Frankrijk liet aanwijzen — al hetwelk als het wiste onderwerpen voor een gesprek opleverde, het geen slechts het gemak om elkander wederkeerig te verstaan beperkte, om volkomen te zijn.

Toen deze heeren op het punt waren om te vertrekken, staken zij, in plaats van een statig en plegtig vaarwel, de handen uit. Plotselijk hield de Admiraal op bij het drukken der hand die des jongsten zijner bezoekers, dat hij schoon, na er eenen verschenden blik op geworpen te hebben, een diep geheim te ontdekken. Zijne oogen zwerfden van den eenen naar den anderen, maar vestigden zich eindelijk op de twee jongsten, die klaarblijkelijk al zijne aandacht trokken. Hij scheen verrukt, liet zijne bezoekers weder bloven treden, noodigde hen uit om bij hem het middagmaal te houden, en verbaasde zelfs zich zelven door zijne uitstekende hoffelijkheid.

Na het eten kwamen er twee bedienden met een bennetje, waarin verscheidene snuisterijen lagen. De Admiraal nam er eerst drie fraaije sigarenkokers uit, drie pijpjes, en drie papieren met tabak, die hij den oudste bezoekers aanbood. Daarop nam hij er twee pragtige waaijers uit, twee gouden haarspelden, en twee koralen braceletten, en voorwaarts tredende, bood hij die den jongste bezoekers, tegelijkertijd in slecht Engelsch zeggende, dat, schoon hij een Japanees was, hij toch een man was, en dat hij nooit de hand eener dame aanraakte, of hij gevoelde zich aangedaan.

De twee jonge bezoekers bloosden in het eerst, doch begonnen spoedig te lagchen, en bekenden dat zij inderdaad vrouwen waren, doch dat het genoegen om den Japanees te bezoeken haar bewogen had het mannengewaad aan te trekken. Zij stelden toen hare mannen den Admiraal voor; er werd een half uur langer in gesprek en gelach doorgebragt; en toen de tijd van scheiden daar was, deed het allen leed. Op de werf stond een rijtuig op onze schoone bezoeksters te wachten, en zij reden weg, ten hoogste met hare ontmoeting tevreden.

De *Phare* besluit met te zeggen, dat er drie zedelessen in liggen, en dat de lezer die mag nemen, welke hem het best aanstaat.

Houdt den dief. — $ 500 *belooning!* — Voorlaatsten Donderdag avond, omstreeks half elf uren, kwam de heer Henry S. White, van Tremont, in de county Tazwell, op zijne reis naar het Oosten in deze stad aan, en zijn oud kwartier, het Sherman House, verlaten en nedergehaald vindende, ging hij naar het New York House, verkreeg eene kamer en ging naar bed.

De heer White, die een koopman te Tremont is, had in eenen reiszak $ 7,800 medegenomen, waarvoor hij wissels op New York dacht te krijgen. Hij had ook eene kleinere som, ongeveer $ 400, in zijnen broekzak, en omstreeks voor $ 2,000 in spoorwegactien in zijnen rokzak. De kamer was koud en de heer White, na zijnen reiszak zorgvuldig aan het voeteinde van het bed geplaatst te hebben, bedekte dien met kleederen, legde zich neder met zijne broek aan, en ging slapen. Den volgende morgen ontwaakte hij en nam, na zich gekleed te hebben, zijnen reiszak op, toen hij tot zijne ontzetting ontdekte, dat dezelve opengesneden, en de gansche som van $ 7,800 er uit was! De deur zijner kamer was niet beschadigd, maar hij zag dat het raam derzelve zich onmiddellijk boven het dak van een klein gebouw bevond, door middel van hetwelk men gemakkelijk in de kamer had kunnen komen. Het geld in zijnen broekzak en de spoorwegactien waren niet genomen. Elf honderd dollars van het gestolen geld was in $ 100 bills op de bank van Amerika. De heer White biedt eene belooning aan van $ 500 voor het vatten van den dief of het terugkrijgen van het geld. De zaak werd eenen bekwamen speurhond der policie in handen gegeven, doch tot nog toe heeft men geen spoor van den dief gevonden.— *Chicago Democrat.*

Verhongering en menscheneten. — Het schip *Constant,* varende van Sidney naar Manilla, leed onlangs schipbreuk op een blind rif, en verging bijna oogenblikkelijk, zoodat de bemanning, die zich in de booten redden, door de haast bijna geene levensmiddelen of water had.

Verscheidene dagen aan de brandende zon blootgesteld zijnde, leden zij vreeselijk, en de ijselijkheden, die zij bestendig te verduren hadden, waren bijna van eenen nooit gehoorden aard. Den veertienden Julij verlieten zij het wrak in de booten, en van dien tijd af tot den eersten September, bezochten zij verscheidene eilanden, in de hoop van wat voedsel en hulp te zullen bekomen, doch werden hierin teleurgesteld. Toen besloten zij te loten, wie hunner zijn leven ten behoeve der anderen zou opofferen, en na vijf dagen overweging doodden zij eenen der negers, en zijn ligchaam was spoedig verslonden.

Eenige dagen daarna besloten zij eenen anderen neger, tot het zelfde doeleinde, te vermoorden. De man sliep toen, doch wakker wordende en hun voornemen hoorende, trachtte hij te ontkomen door over boord te springen. Een schot, door een des volks afgeschoten, doodde hem op staande voet, en zijn ligchaam werd opgegeten. Op deze ijselijke wijze leefde de bemanning tot den 29 September, toen zij werden opgenomen en te Sourabaya aan land gezet, de meesten hunner in eenen ontzettenden toestand.

Een slaaf ontsnapt in eene aardewerkmand. Onder de lading van eene zekere stoomboot, die eergisteren hier aankwam, bevond zich eene mand, welke de kapitein onschuldiglijk dacht porcelein te bevatten, doch in welke in wezenlijkheid een springlevende neger zat. De boot was in eene stad aan de rivier Cumberland geladen, en niemand der officieren vermoedde ooit, dat de mand iets anders bevatte dan hetgeen op de lijst stond, toen een der stokers den verbaasden kapitein met de zaak bekend maakte. Het was toen te laat om de zaak te herstellen, want de mand was reeds afgeleverd, en de wangbals van een neger, die onder vrij zware omstandigheden de vrijheid had nagejaagd, bevond zich veilig onder het dak van iemand, die geloof de in dat gedeelte der mosaische vrijstelling, dat zegt:

"Gij zult niet tot den meester terugbrengen den knecht, die van zijnen meester is weggeloopen," enz.— *Cincinnati Gazette.*

Beproeving van gespierdheid. — Troy, in den Staat New York, is de wieg van kampvechters en de bakermat van gespierdheid. Behalve Heenan, Morrissey, Yancey, den aanvoerder der zuidelijke vuureters en andere schitterende lichten, maakt het nu aanspraak op den vlugsten smid van Amerika. Dezer dagen legden John Mc. Kinney en Patrick Kennedy, beiden smids, eene buiten gewone proef van bekwaamheid af. De eerste daagde den anderen uit, om tegen elkander hoefijzers te maken. Deze uitdaging werd aangenomen en de werktijd op tien uren gesteld. Ieder ging, met zijnen helper, aan den gang. Hunne winkels waren den ganschen dag door een belangstellend gedrang omringd, en er werden voor de smidsen touwen gespannen, om eene voldoende ruimte te behouden. Na verloop der tien uren had Kennedy 240 hoefijzers gemaakt, en Mc kinney 210. Nabij het einde van den strijd, viel de helper van den laatsten van vermoeidheid in zwijm.

Mag een man zijne eigene huisdeur insluiten?—Deze vraag is onlangs te Columbus, in Ohio, door den regter toestemmend beantwoord. Een burger uit de stad verscheen voor vrederegter Miller en verhaalde eene roerende geschiedenis. De man is gehuwd en vader van verscheidene kinderen, maar heeft de kwade gewoonte van des nachts zeer laat uit te blijven, hetgeen zijne wederhelft zeer veel verdriet deed. Zij liet het niet aan tranen en smeekingen, niet aan bedreigingen en gedrukte ontbreken, maar het was alles te vergeefs. De man beloofde wel zeer dikwijls zich te verbeteren, maar de gewoonte behield steeds hare heerschappij. Eindelijk dreigde zijne wederhelft, hem buiten te zullen sluiten, als hij niet des avonds ten 10 ure te huis was, en den Vrijdags nacht voerde hij ook werkelijk hare bedreiging uit. Het spook was reeds zoowat tien, toen het den heer gemaal eindelijk inviel, zijn bed te zoeken. Hij trok aan de schel zijner huisdeur—geen antwoord; hij klopte en riep zijne geliefde vrouw bij haren naam—alles te vergeefs; de deur bleef gesloten. Eerst toen hij begon te smeeken en beterschap beloofde, stak de dierbare wederhelft het hoofd met de nachtmuts het raam uit en begon eene scherpe preek, die met het vonnis eindigde, dat desen nacht de deur niet geopend werd.

Zoo sprak zij en deed het raam toe, en de verbijsterde echtgenoot moest besluiten, de rest van den nacht op de straat door te brengen. Hij wenschte nu van den vrederegter te weten, of een man het regt niet had, om zijne eigene deur in te slaan. Op het toestemmend antwoord des regters, verliet hij met een van vreugde glinsterend gezigt diens kantoor, triomferend uitroepende: "Wacht, oude! Nu zal ik u krijgen!"

Dat is eerst houtzagen.—Eenige dagen geleden wedde een Franschman, te Dexter, Maine, om tien dollars, dat hij tusschen zons op en ondergang zes cords hout, aan drie stukken, zagen zou. Hij had aldus des avonds ten zes ure vier cord en zeven voet klein, en gaf het toen op. De Franschman was daartoe door den logementhouder naar Dexter gehaald, die veertig dollars op hem gewed had. Het hout was zeer digt in een gestapeld, om het zagen zoo zwaar mogelijk te maken. Behalve dat hij iemand had, die onophoudelijk de zagen scherpte, leverde de weddende logementhouder nog een groot stuk spek, om deselven te smeren.

Juist zoo zijt gij.—De vermont *Patriot* verhaalt een voorval van eenen ouden vrek, die eens eenen vroegeren geldleener ging bezoeken, die sedert gelukkig van armoede tot onafhankelijkheid gekomen was. Zij gingen in den tuin. Langs eenen tuin gaande, die aan beide zijden met bloemen van groote schoonheid en verscheidenheid beplant was, maakte de bezoeker geene aanmerking, voordat zij aan de aardappelen kwamen, toen hij uitriep: "Gij zult daar een schoon gewas aardappelen hebben."

"Juist zoo zijt gij," zeide de eigenaar; "als er heeren en dames door mijnen tuin komen, zien zij naar mijne bloemen maar als er een ellendig varken inkomt, dan ziet het niets dan de aardappelen."

"De oude kraai wou niet kraaijen." — Er doet een verhaal de rondte in de perswereld, dat ons aan de pogingen van Douglas herinnert, om het Zuiden en zijne misslagen te verzoenen. Toen er eens des avonds pand verbeurd werd, werd eenen groenen onbehouwen jongman opgelegd, voor zijn pand, met eene zekere juffer, een kraaijennest te maken en er eenige eijeren in te doen. Onze melkmuil zeide niet te weten, hoe hij dat doen moest. "Ik zal het u wijzen," zeide een ander, "kniel hier voor dezen stoel neder. Goed, en gij juffer, kniel gij aan de andere zijde. En gij," dus vervolgde hij tegen het groentje, "moet de juffer zevenmaal zoenen door den rug van den stoel."

Volgens de aanwijzing, knielde hij neder en deed eenen wanhoopigen rek, door den rug des stoels heen, naar het gezigt van het juffertje, doch dezelve mislukte, doordien zij zich snel op zij bewoog. Doch hij had besloten zich dus niet te laten afzetten, en beproefde herhaaldelijk haar aangezigt met zijne lippen te bereiken, die zoo ver uitstaken als mogelijk was. Doch daar zij hem gestadig meed, werd hij eindelijk moedeloos en stond op, en wilde zich weder naar zijne plaats begeven, toen de bewaarster der panden hem tegen hield en zeide: "gij hebt uw pand niet gelost, beertje. Ik heb u gezegd, dat gij zeven eijeren in het nest moest doen, en gij hebt er nog niet een in gedaan."

"Ik heb het beproefd," stamelde hij, "maar de oude kraai wou niet leggen." Zoo is het met Douglas, hij hoeft het beproefd en hard beproefd, maar die oude zuidelijke kraai wou niet leggen. *Louisville Journal.*

De Grondwet.—Wij hebben het eerste nommer ontvangen van een nieuw weekblad in de hollandsche taal, den naam voerende van "*De Grondwet*", en uitgegeven te Holland, Ottawa Co., Mich, door de heeren Roost en Hoogesteger. De *Nieuwsbode* zal dus niet alleen staan in den aanstaanden kampstrijd, en wij verwachten van de heeren Roost en Hoogesteger, wier republikeinsche gevoelens ons bekend zijn, eene ernstige en edele medewerking, ter bevordering van de goede zaak. Terwijl wij hun met hunne onderneming geluk wenschen, kunnen wij toch een gevoel van medelijden niet uit ons weren, want op het levenspad van eenen redacteur zijn de rozen schaarsch.

Wonderlijke gril van eene krankzinnige vrouw.—Eene vrouw, met name McLaughlin, wier echtgenoot ongeveer vier jaren uit de stad is, heeft somtijds aanvallen van krankzinnigheid en handelt dan wonderlijk. Gisteren namiddag kwam zij aan het bureau van policie, en zeide dat haar man in de stad was en *veertien vrouwen onderhield,* en dat zij de hulp der policie noodig had, om hem te zoeken. Als de gemakkelijkste weg om haar tot bedaren te brengen, zond de chef den policiebeambte Shaver met de vrouw mede, om haren man te zoeken. Weldra ontmoette zij den heer Whicher, een achtingswaardig en welbekend zoutfabrikant, en beweerde dat deze haar man was. De heer Whicher ontkende het, en zij haalde een gedaguerreotypeerd portret uit haren zak, en beschouwde dit aandachtig, nu eens het portret, dan weder den man aanziende, tot dat zij ten laatste overtuigd werd, dat de heer Whicher haar man niet was. Daarna wilde zij hebben, dat de beambte de woning eener achtingswaardige familie zou binnengaan, alwaar zij zeide, dat haar man zich met eene vrouw, die er goed uitzag, ophield, doch de beambte haalde haar ten laatste over, om naar huis te gaan, en te wachten tot hij haar man gevonden had, als wanneer hij het haar zou laten weten. Deze belofte deed haar bedaren en zij ging tevreden naar huis.

Een man en twee paarden door den bliksem gedood. — Verleden Donderdag, tusschen twaalf en een uur, juist toen dit dorp door eenen wervelwind bezocht werd, werd een man, met name Wm. Armstrong, die ongeveer twaalf mijlen van hier woont, toen hij ongeveer te halverweg van huis was, door den bliksem getroffen, en benevens de twee paarden oogenblikkelijk gedood. De eigenaar van de paarden lag tusschen en smoordronken achter in den wagen, en werd eerst een paar uren daarna wakker, toen hij, onbewust van het vreeselijke voorval, begon te vloeken, omdat de paarden niet voortgingen. De man, die gedood werd zat op een vaatje, dat niet alleen spijkers bevatte, maar ook een pakje *buskruid,* dat gelukkig geen vuur vatte. Het was vreemd, dat er geene teekens van den bliksemstraal konden gevonden worden, behalve aan de ligchamen der slagtoffers.—*Baraboo Republic, 10 Mei.*

Een passagierstrein door eenen jongen gered. — Gisteren, spoedig nadat de gordeeltrein het Shelbyville station, op den Cincinnati en Indianapolis spoorweg, gepasseerd was, was er een ligger gebroken en eene *rail* verscheidene duimen van hare plaats geschoven, doch zonder den trein eenige schade toe te brengen. Dit was bij eene bogt, hetgeen het dubbel gevaarlijk maakte. Toen de passagierstrein spoedig daarna die plaats naderde, zag de machinist eenen kleinen jongen in het midden van het spoor staan, die ijverig met eenen zakdoek zwaaide. Hij was in het geval niet genegen, om stil te houden, de zucht kennende van ...

scheten; doch eenige moeijelijkheid vreezende, floot hij en liet de *brakes* aanleggen, en slaagde er in een mijl of vijf van de losse *rail* af den trein te doen stilstaan. Als hij dit niet gedaan had, dan zouden wij weder een ontzettend spoorwegongeluk hebben mede te deelen.

De kleine jongen, wiens naam Mr. Brida is, langs het spoor wandelende, had ontdekt dat de rail verschoven was, en bezigde dit middel om den trein te redden. Hij is een nobel kereltje, en moest rijkelijk beloond worden. — *Cincinnati Gazette.*

De commissie van onderzoek.—De commissie, die aangesteld is om onderzoek te doen naar de gelden, welke onze lieve Old Buck gebruikt heeft, om leden van het Huis van Vertegenwoordigers om te koopen, het zoogenaamde Covode Comite, omdat het op voorstel van den heer Covode is aangesteld, heeft het bewijs in handen, dat er uit de Metropolitan Bank $ 925,000 getrokken werden, die werden aangewend, om de English bill door te slepen, dat is om Kansas als eenen Slavenstaat in de Unie op te nemen. Dat is nog alles niet. — Leve de alleen zaligmakende Democratie!

Aanbeijen in beide vormen genezen!

LEES DIT.

"Ik kan mijnen tegenwoordigen gezonden toestand slechts aan het bestendige, schoon matige gebruik van Boerhave's Hollandsch Bitter toeschrijven — terwijl ik van mijne jeugd af, bij tusschenpoozen, aan aanbeijen in beide vormen geleden heb, en wel somtijds zoo erg, dat ik er geheel door ter neder geslagen was. Ik ben gedurende verscheidene maanden, schoon blootgesteld aan slapeloosheid en buitengewone inspanning, geheel vrij geweest van elk verschijnsel dezer lastige ziekte; terwijl mijne gezondheid over het algemeen veel verbeterd is."

Personen, die aan de echtheid van dit getuigschrift twijfelen, worden verzocht de eigenaars te bezoeken of aan hen te schrijven. Zij zullen hen met genoegen niet alleen naar deszelfs schrijver verwijzen, maar ook nog naar vele anderen, die het Hollandsch Bitter voor dezelfde ongesteldheid, met gelijk goed gevolg gebruikt hebben.

Wij maken onze lezers opmerkzaam op de in eene andere kolom voorkomende huwelijks-bekendmaking van den heer J. A. Bacot, van de firma Bacot & Sprangers, in kruidenierswaren en manufacturen, te dezer stede, en mejufvrouw Anna Catharina Moore, van Manitowoc.

Wij koesteren van hunne wederzijdsche keuze de beste verwachting, en roepen onzen landgenoot, medeburger en vriend Bacot en zijn jeugdig vrouwtje, een hartelijk "goede reis in het huwelijksbootje" toe.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

New-York, 5 Mei. Het stoomschip *Vanderbilt* nam meer dan anderhalf millioen dollars in specie mede, en de *City of Baltimore* over vijf honderd en zestig duizend. Beide stoombooten hadden bij de zeven honderd passagiers in.

Augusta, Ga., 7 Mei. Negen en twintig jongens en meisjes, die uit visschen waren, verdronken verleden Zaturdag in Keriken's molenvijver, bij Camden, in Zuid-Carolina. De boot zonk in het midden van den vijver. Men heeft het water af laten loopen en negentien lijken gevonden.

Milwaukee, Wis 8 Mei. Woensdag morgen kwam er een leger van ongeveer zes honderd Mormonen, met het schip de *Underwriter*, van Liverpool te New-York aan. Eene groote menigte hunner kwamen Donderdag morgen te Albany, en vertrokken des middags naar het westen. Ongeveer twee derden hunner waren Engelschen en de rest Duitschers. Zij werden geleid door broeder Ross, een engelsche Mormoon, ongeveer 35 of 40 jaar oud, die vroeger dit land bezocht, en eene reis naar het Zoutmeer gedaan heeft. De *Statesman* zegt: "Er schenen meer vrouwen dan mannen te zijn, en eenige weinige vrouwen hadden een bevallig en schrander voorkomen. Doch de meesten waren leelijke, terugstootende en onwetende schepsels. — *M. Sent.*

Philadelphia, 8 Mei. B. D. Stetson en Tattersall's stal werd gisteren namiddag geheel door brand vernield. Acht en twintig paarden verbrandden—een geschat op $ 1,500, en een ander op $ 1,000. Verlies $ 25,000; verzekerd voor $ 5,000.

Easton, Pa., 8 Mei. Hier digt bij werd heden middag een ijselijke moord bedreven. De heer Thomas Richardson, een oude, achtingswaardige en vermogende landbouwer, die drie mijlen boven Easton woont, aan de rivier Lehigh, had een twist met twee zijner arbeiders, die voor alle drie doodelijk afliep. Een hunner vatte den heer Richardson met eene zeis om den hals, en hield hem in die houding, terwijl zijn kameraad hem met een schuttinghout (*fence rail*) de hersens insloeg. Twee der zonen van den heer R. die hem te hulp kwamen, werden bedreigd, en zij dreigden ook den boedel in brand te steken en het huisgezin te vermoorden, als men hen iets in den weg legde. Een der jongens liep in huis, nam een geweer met twee loopen, en schoot beiden dood.

Baltimore, 9 Mei. De democratische Conventie alhier heeft John Bell, van Tennessee, tot candidaat voor President, en Edward Everett voor Vice President benoemd.

St. Joseph, Kansas, 10 Mei. Berigten van Denver City van den 3den behelzen het volgende:

Doctor M. D. Nickman, broeder van den beruchten Mormoon Nickman, werd verleden Maandag door een Duitscher, met name Henry Hasley, bij Mountain City, dood geschoten. Nickman beval hem van eene claim te gaan, die hij bewerkte, en mikte met een revolver op hem. Hasley kwam uit den put, waarin hij aan het graven was, sloeg Hickmans pistool omhoog, trok zijne eigene, en schoot Hickman door het hoofd. Men zegt, dat Hickman eene vrouw te Davenport in Iowa heeft. Dagelijks werd er berigt ontvangen van nieuwe ontdekkingen in de Gregory's en de Blue en Arkansas rivier.

Wilmington, N. C, 10 Mei. Zes man van de equipage—vier zwarten en twee blanken—van het schip *Robert Stewart*, gezonken op weg van Mobile naar Liverpool, werden op den eersten dezer door de bark *Western Sea*, van een vlot opgenomen, en in deze haven gebragt. Een ander, die gedacht wordt de stuurman te zijn, was door een ander schip opgenomen. Men denkt, dat er 16 verdronken zijn. Het schip zonk den 30 April. Het had eene lading van 2,100 balen katoen.

New York, 11 Mei. Gisteren zou, volgens de aankondiging, de heer Conner voor de tweede maal met eenen luchtbal opstijgen. Niettegenstaande de hevige windvlagen en het afraden zijner vrienden, volhardde hij in zijn voornemen, doch niet zoodra had de luchtbal den grond verlaten, of dezelve werd met groote kracht tegen gebouwen geslingerd. De mand haakte een oogenblik onder de uitstekende lijst van een gebouw, en werd toen met geweld tegen een valluik of zoogenaamde *fanlight* geworpen. De luchtbal viel oogenblikkelijk in een. De heer Connor werd op het dak des gebouws gevonden en de geneesheeren verklaarden, dat hij inwendig bezeerd was. De heer Connor stierf verleden avond ten 11 ure.

New-York, 11 Mei. Heden avond had er, in het Metropolitan Hotel, eene groote vergadering plaats van al de vrienden van generaal Houston, en de conventie van Baltimore en Charleston en alle andere conventien werden verworpen, en er werd een besluit uitgebragt, dat het volk zijne eigene keuze voor President zou doen.

Memphis, Tenn., 11 Mei. De stoomboot R. T. Sass, kapitein P. Hillips, met 150 passagiers van New-York naar Cincinnati, stiet een lek, en is vijftig mijlen beneden deze plaats gezonken. Boot en lading zijn geheel verloren. Men weet van zeventien, die zijn omgekomen.

New Orleans, 12 Mei. De V. S. stoomboot *Mohawk* is aangekomen met de bark *Wildfire*, die bij de kust van Cuba met vijfhonderd slaven genomen is, en wacht op orders.

Het nemen van de *Wildfire* heeft te Havana eene groote opschudding veroorzaakt.

MARKTPRIJZEN.

Wekelijksch verbeterd door Bacot & Sprangers.
Sheboygan, Wis., den 16 Mei, 1860.

blanke Winter Tarwe,	℔ bushel	$ 1,12 @ 0,00
Roode W. en Z. Tarwe,	„ „	– 0,80 @ 1,00
Rogge,	„ „	– 0,50 @ 0,60
Gerst	„ „	– 0,45 @ 0,55
Haver	„ „	– 0,25 @ 0,00
Ind. Koren,	„ „	– 0,50 @ 0,60
„ „ in Aren,	„ „	– 0,25 @ 0,30
Witte Boonen,	„ „	– 0,70 @ 0,75
Erwten,	„ „	– 0,50 @ 0,58
Aardappelen,	„ „	– 0,25 @ 0,28
Gras Zaad,	„ „	– 1,75 @ 2,00
Drooge Appels	„ „	– 2,75 @ 0,00
Groene Appels,	℔ barrel	– 0,00 @ 0,00
Spek [mess]	„ „	– 0,00 @ 0,00
Zout,	„ „	– 1,37 @ 0,00
Wit Visch,	„ „	– 3,00 @ 0,00
Winter Tarwe meel,	„ „	– 6,00 @ 6,50
Meel extra 2de kwaliteit,	„ „	– 3,85 @ 4,35
„ super fijn,	„ „	– 3,12 @ 3,25
Roggemeel,	„ „	– 1,50 @ 2,00
Boekweitmeel,	„ 100lbs.	– 0,00 @ 1,50
Ind. Korenmeel,	„ „	– 1,20 @ 2,00
Vleesch	„ „	– 3,00 @ 7,00
Spek	„ „	– 0,06 @ 0,07
Boter		– 0,09 @ 0,10
Geslagte Varkens,	„ „	– 4,20 @ 0,00
Hammen,	„ „	– 0,07 @ 0,00
Eijeren	per dozijn	0,07 @ 0,09
Timmerhout	„ M	– 6,00 @ 10,00
Shingles	„ „	– 1,25 @ 1,58
Hooi	„ ton	– 7,00 @ 8,00
Hout,	„ cord	– 1,25 @ 1,50

Advertentien.

Gehuwd
door den WelEw. Heer B. SMEDDINCK, op Zondag, den 12 Mei, in de R. C. Kerk,
J. A. BACOT, uit deze stad,
en
ANNA CATHARINA MOORE,
van Manitowoc.
Sheboygan, 15 Mei, 1860.

KENNISGEVING.

Daar volgens de wet alle kerkgemeenten in het kantoor van den County Klerk moeten worden aangegeven, en alle daarop betrekkelijke boeken verbrand zijn, worden de respectieve kerkbesturen opgeroepen, om zoo spoedig mogelijk de organisatiebewijzen in het kantoor van den ondergeteekenden in te leveren.

AUGUST POTT, County Klerk.

Waar is Jacob Horn?

De ondergeteekende verzoekt haren echtgenoot, die haar reeds vier jaren geleden verlaten heeft, zich in den tijd van veertien dagen schriftelijk of in persoon bij haar aan te melden. MARY HORN.

Aan de bezitters
—VAN—
COUNTY TAX CERTIFICATEN.

In gevolge sectie 3, hoofdstuk 2 eener wet der Legislatuur, goedgekeurd 9 Maart 1860, getiteld "eene wetsbepaling ter verligting van Sheboygan County, wordt bij dezen kennis gegeven aan alle personen, die tax certificaten in bezit hebben, uitgegeven door den ondergeteekende of zijne voorgangers in het ambt, dat zij hem dezelven op of voor den 6 Mei e. k. moeten ter hand stellen om opgeteekend te worden.

JOHN GEE,
Sheboygan, 28 Maart, 1850. County Treasurier.

De ondergeteekende Genees- Heel- en Verloskundige alhier gevestigd, en deze betrekking, welke aanvankelijk eene tamelijke uitbreiding heeft erlangd, naar iedere genoegen en met nauwgezetheid wenschende te vervullen, zoo heeft hij zich de twee volgende voorwaarden vastgesteld, waarvan hij zijne geëerde begunstigers bij deze verwittigd en waarvan hij in geen geval zal afwijken, namelijk:

Contante betaling voor Verloskundige, en drie maanden Crediet voor andere diensten —

Een ieder, kan niet anders, dan het regtmatige dezer verdering van eenen aanvangenden praktikus erkennen, en zich ten gevolge zich naar deze overeenkomst gedragen.

L. van Altena.
Town Holland, Sheb. Co., Wis.

en de ander bleef in zijn been, boven de knie zitten. Op het oogenblik, dat de geweren werden afgeschoten, schoot een reusachtige Indiaan op hem toe, met de tomahawk in de hand. Peter hief zijn geweer op, doch de Indiaan sprong tusschen de jonge boomen, die, ofschoon niet dik genoeg om zijn ligchaam te dekken, toch voldoende waren om Peters schot in geenen deele zeker te maken, daar de wilde van den eenen boom naar den anderen bleef springen.

Peter wetende, dat hij nu met drie vijanden te doen had, hield met eenen snellen blik scherp het oog op de anderen. Daarop zag hij eenen hunner achter eenen boom zijn geweer laden, die niet geheel dik genoeg was, om hem te verbergen. Terwijl hij den kogel naar beneden stiet, stelde hij zijne heup bloot. Peter keerde zich met groote snelheid om, en zond hem zijn schot in het blootgestelde gedeelte.

Niet zoodra had hij vuur gegeven, of de andere twee vlogen met opgehevene tomahawks op hem aan. Peter wist, dat hij door de vlugt niet ontkomen kon, daar zijn been verlamd was en besloot den strijd af te maken waar hij stond. Op dit hagchelijk oogenblik, hoorde hij den slag van Ants buks, en een zijner vijanden viel.

"Daar," zeide Ant, "ik zwoer dat ik je niet helpen zou, maar ik kon niet anders. Maak er nu een einde aan — ik zal toekijken."

Ant legde hare buks aan hare voeten en ging zitten. De Indiaan was in het eerst omgekeerd om te vlugten, doch klaarblijkelijk Ants voornemen begrijpende, om toe te zien en het een eerlijk gevecht te laten wezen, keerde hij weder tot den aanval terug.

"De drommel haal je, Ant! Waarom schoot je den grootsten niet neer?"

"O, ik wed toch nog op jou, Peter."

De Indiaan hield op eenen afstand van vijftien of twintig voeten stand en wierp zijne tomahawk met eene doodelijke juistheid, doch Peter dook gelukkig neder, en zij vloog buiten beider bereik. Peter nam toen zijn geweer bij den loop en rukte op den Indiaan aan, die tusschen de boomen sprong en een stelsel van ontduiking aanving, dat Peter niet minder in verlegenheid bragt, dan het Ant vermaakte. De jager, zich eindelijk zeker van zijne kans denkende, maakte eenen slag van ter zijde met zulke kracht, dat, daar hij den Indiaan miste, zijn geweer uit zijne handen vloog. De Indiaan, die een dappere kerel was, sprong toen met eenen juichkreet op hem toe. Geen van beiden had een wapen in zijne handen, en de Indiaan, ziende dat de jager sterk bloedde, verwachtte eene ligte prooi. Ant zelve werd een weinig bang, en begon hare buks te laden — niet, gelijk zij naderhand zeide, om Peter te helpen, maar om, voor haar eigen behoud, den Indiaan dood te schieten, als hij het won. De twee strijders grepen elkander aan. Peter wierp den Indiaan terstond neder, doch bevond dat hij hem niet onder houden kon. De Indiaan, naakt zijnde en zijne huid geolied hebbende, had grootelijks het voordeel bij eene worsteling op den grond, en glipte uit Peters handen, zoo gaauw als hij nedergeworpen werd. Peter, gevoelende dat hij flaauw werd, werd eindelijk gewaar dat hij zijne wijze van vechten veranderen moest, of misschien door bloedverlies zou overwonnen worden. Dienvolgens, toen hij den Indiaan weder nederwierp, in plaats van te trachten hem onder te houden, sprong hij op, en toen de Indiaan oprees, gaf hij hem eenen vreeselijken vuistslag op het hoofd.

"Dat 's je soort, Peter," riep Ant.

Achtereenvolgende slagen volgden op den wilde, tot hij eindelijk zoo zwaar als een schijn dood was. Peter pakte hem bij de keel

en Peter wist wel, dat de Indianen weldra hunnen aanval op het huis vernieuwen zouden. Tot nog toe kon hij niets duidelijk onderscheiden, want de opene woning lag in de schaduw; en de digte takken van den hemlock, in welken hij zat, belemmerden eenigermate zijn uitzigt op het omgelegen landschap. Zonder eenig ongeduld aan den dag te leggen, nuttigde Peter bedaard zijn ontbijt, hetgeen hij met veelvuldige slokjes maar beneden spoelde; houdende, terwijl zijne ooren voor elk geluid open, — Hij had naauwelijks daarmede gedaan, of hij werd gewaar welke plannen de wilden gemaakt hadden. Eene enkele brandende pijl doorkliefde de ruimte tusschen het woud en de woning gelijk een luchtverschijnsel, en hechtte zich aan het dak van het huis. Deze werd spoedig door vele anderen gevolgd, en in eenen korten tijd was het dak met brandende schichten bezaaid.

"Ah, is het dat! Wel, het is geen slecht idee," zeide Peter bij zich zelven.

De vurige pijlen vielen zonder ophouden op het gebouw, en langzaam maar zeker deelde het vreeselijke element zich aan de sparren en balken mede, en in eenen korteren tijd, dan men zou hebben mogelijk gedacht, stond de woning in vlammen, en begon juist toen de zon prachtig boven den top van Bich Patch opsteeg met kracht te branden.

"Daar, nu denken ze dat ze ons hebben," zeide de jager, en de bloeddorstige schelmen zullen er op zitten wachten, dat wij er uit geblakerd worden. Ik kan den hop van een' zien, regt door den brand heen.— Het is wel wat ver, maar ik heb toch zin om het te proberen. Daar, terwijl ik praat, is hij weg."

Het huis, dat uit zware blokken was te zamen gesteld, brandde langzaam; en de Indianen, van hunne prooi zeker, wachtten met een eigenaardig geduld den uitslag af. Doch toen het huis meer en meer voor de magt des vuurs begon te zwichten, zoodat eindelijk de vlammen uit de ramen sloegen, schenen zij op eens te begrijpen, dat hunne slagtoffers ontvlugt waren, en met een woest gegil verlieten zij hunne bedekking, en vlogen naar het gebouw. Peter liet met groote koelheid zijne oogen over de bende gaan, welke, gelijk hij zag, meer dan dertig telde, en er een uitkiezende, dien hij herkende als onder het getal te zijn geweest, dat zijn eigen huis verbrandde, nam hij hem goed in het vizier, en had het genoegen van hem te zien vallen.

De gansche troep ijlde terstond naar het bosch terug. Het kraken der brandende balken had verhinderd, dat zij den slag hoorden, en zij dachten dat deselve uit het midden der vlammen kwam. Na het bosch terug gekeerd zijnde, verdeelden zij zich in kleine partijen, en groote kringen makende, omringden zij het huis geheel; en eene waardige jager bevond, niet zonder kwelling, dat drie hunner zich regt onder den boom hadden geposteerd, in welken hij zat weggekropen. — Doch op de digtheid der takken vertrouwende, was hij niet ongerust, en rigtte zijne aandacht op het brandende gebouw.

Thans was het elken toeschouwer duidelijk geworden, dat het geheel onmogelijk was, dat er iemand in kon wezen; en verscheidene Indianen waren er al digter en digter bij gekomen, tot de een hen na den andere ondigtigheid naderde, tot dat zij er eindelijk vlak bij stonden. Een luid gegil riep de gansche bende bij een. Peter kon dit oogenblik hebben waargenomen, om uit den boom te klimmen en te vlugten, doch hij wilde liever wachten en hunne bewegingen verder afloeren.

Eene korte wijl stonden de teleurgestelde wilden op het brandende gebouw te

Mengelwerk.

Iets aan mijne landgenooten over den zoon van Hollands eersten Koning.

Wie zit daar op dien wereldtroon,
Bezaaid met diamanten!
Wie glanst daar in een zee van goud,
Wie geeft daar zijn' bevelen stout
Aan Paus en afgezanten.

2.

Het is der Franschen groote vorst,
Die ieder mensch wil schragen;
Het hoofd, dat eene kroon verdient,
De groote keizer, ieders vriend,
Die allen wil behagen.

3.

Het is Louis Napoleon,
Die grootste held der helden,
Die niemand ooit onttroonen kan;
Onsterfelijk heeft hij daarvan
Den naam op de oorlogsvelden.

4.

Zijn naam is thans op ieders mond,
Die door zijn moed en kunde,
De sterre van den morgen is:
De gansche wereld ook gewis
Brengt hem haar dank en hulde.

5.

Door hem, Louis, doet God zijn wil
Thans op deze aard vervullen;
Hij tuchtigt het tirannenrot,
En ziet zich door den wil van God,
In lauwerkransen hullen.

6.

De Keizer, door zijn magt en moed,
Houd vast aan zijne wenschen;
Stuurt zelf, en dat steeds regt door zee,
Stoort zich aan niemand, kent geen wee,
Doet goed aan alle menschen.

7.

Wel te regeren is een kunst,
Is niet den last der wetten,
Tot onze welvaart ingesteld,
Ons op te leggen door geweld—
Wil slechts op 't volgend letten:—

8.

Napoleon zoekt iedereen
Met liefde te doen dragen
't Noodzaaklijk juk der aardsche wet;
Noch Paus, noch Vorst, die 't hem belet,
Of wat er op komt dagen.

9.

Onmenschelijken, die gij zijt,
Gij durft dien Keizer vloeken,
Hem vloeken—stellen aan de kaak!
Vreest, dat de goddelijke wraak
U eerlang zal bezoeken.

10.

God schenke dezen Keizer dan
Heil en genadegaven;
Het klinke plegtig van rondom,
Leev, leve dees' Napoleon,
De groote vorst der braven.

J. L.

N. B. Door het bovenstaande dichtstukje, op vriendelijk verzoek van een getrouw lezer en ijverig voorstander der *Nieuwsbode* te plaatsen, willen wij niet te kennen geven, dat wij geheel in zijne gevoelens van Keizer Napoleon deelen, en laten het ook aan onze lezers vrij in meening met hem te verschillen.—*Red. Nieuwsb.*

KONING GLASS. — Een onlangs te Londen in het licht verschenen boek, welks schrijver Dr. Knigton is, bevat onder anderen het volgende belangrijke verhaal, welks inhoud onzen lezers waarschijnlijk nog niet bekend is.

„Ver in de Zuidzee ligt een eiland, AUMDA genoemd, hetwelk zoo afgelegen is, dat het zelden een schip in het gezigt krijgt, eenige walvischvaarders uitgezonderd, die van tijd tot tijd hier aanleggen. Dit eiland werd, gedurende de gevangenschap van Keizer Napoleon op St. Helena, door de engelsche regering met eene afdeeling artillerie bezet, en bij deselve diende als korporaal een man, met name GLASS, wien het eenzaam eiland zoo wel beviel, dat hij besloot, op de wijze van Robinson, hier de rest van zijn leven te verslijten.

Toen het eiland weder opgegeven en zijn diensttijd afgeloopen was, bragt hij dit besluit werkelijk ten uitvoer. De regering bood hem daarbij de behulpzame hand, en hij werd, zoowel met zijne vrouw en kinderen, als ook met meerdere vrienden, die hij tot zijn plan had overgehaald, naar zijn 1100 mijlen van de naaste bewoonde plaats verwijderd eiland teruggebragt.— Dit was voor de bezetting van de bovengemelde artillerie nimmer bewoond geweest, maar deze had het voor het opnemen der kleine volkplanting een weinig voorbereid.

Glass landde aldaar in het jaar 1823, met zes zijner medgezellen, die allen gehuwd waren en te zamen elf kinderen hadden, en reeds in 1829 telde, volgens eene zekere bron van de kaap de goede hoop, de jonge staat negen en twintig zielen, namelijk zeven mannen, zes vrouwen (eene derzelven was gestorven) en zestien kinderen.— In het jaar 1849 waren er zes en tachtig inwoners op het eiland, en Glasz leefde nog altijd als monarch van dit kleine rijk.

Men heeft 600 acres land bebouwbaar gemaakt en de veeteelt was aanmerkelijk toegenomen, want uit vijf stuks rundvee waren er honderd geworden, en het getal der schapen was van twaalf tot driehonderd gestegen. De varkens en geiten die nog van de soldaten afkomstig waren, waren verwilderd en op het gansche eiland te vinden. Alles was in eenen veelbelovenden toestand en men kon zien, dat Glasz zijnen schepter goed wist te voeren. Hij had en heeft misschien nog alle voor eenen vorst noodzakelijke eigenschappen en was de Koning en de priester zijns volks te gelijk. Dit beschouwde hem als den wijssten der wijzen en beminde hem daarbij als eenen vader. Desniettegenstaande hield hij echter streng orde en zijne onderdanen hadden eene heilzame vrees voor hem.

Het meeste hadden zij de walvischvaarders te vreezen, wier bemanning over het algemeen den eigendom van anderen niet zeer acht, en in vroegere jaren vlugtte Glass met zijne medgezellen in het gebergte, dat het halve eiland beslaat, zoodra men zulk een schip zag aankomen. Een 8000 voet hooge berg nam dan kudden en huisgezinnen in zijne kloven op, en de roovers vonden gewoonlijk niets, wat zij noodig hadden.

In het laatstgemelde jaar echter was de bevolking van het eiland reeds magtig genoeg, om zich tegen zoodanige aanvallen te beschermen, en zoo sterk als men vroeger de nadering van een schip met bezorgdheid te gemoet zag, even zoo sterk was men er nu over verheugd.

EENE NIEUWE SOORT VAN VRIJEN. — Eenige jaren geleden werd de ongeveer dertigjarige dwerg des turkschen sultans trouwlustig en verzocht dezen, hem eene vrouw te verschaffen. De sultan gaf hem verlof, in zijnen harem monstering te houden en die vrouw uit te kiezen, welke hij kussen kon. De dwerg nam voor, eene groote, statige dame uit te kippen, en bekeek vijfhonderd uitverkorenen, die met de overeenkomst, welke de sultan met den dwerg gemaakt had, bekend zijnde, de halzen als een kameelpardel in de hoogte staken en het mannetje uitlachten. — Plotseling naderde de dwerg de grootste en schoonste dame en gaf haar eenen onzachten stoot op de maag. Door de pijn overweldigd kromde zij zich, en eer zij zich weder oprigten kon, had haar de dwerg aan den hals gevat en den kus toegediend. De sultan hield woord, en de groote dame is thans de echtgenoot des dwergs en de moeder zijner kinderen.

WAARDE EENER HAARLOK.—Op een liefdadigheids markt, die door de aanzienlijken van Parijs was aangerigt, had zekere Princes eene toonbank, die met allerlei snuisterijen bedekt was. Een harer vrolijke bekenden, een graaf, naderde dezelve, en ging, na alle artikels bekeken te hebben, weder bedaard weg. De beminnelijke koopvrouw riep hem na, of hij zoo onhoffelijk zou zijn, om voorbij te gaan zonder iets van haar te koopen.

"Dat zoude ik wel doen," antwoordde hij, met eenen veelbeteekenenden blik, 'als gij mij wildet verkoopen, wat ik hebben wil."

"Wel—wat is dat?"

"Die blonde haarlok, die zoo schoon op uwen schouder valt."

"Gij zult die hebben," antwoordde de princes vlug, en eene schaar nemende, knipte zij dezelve digt bij haren hoofdslaap af. Daarop werd zij behoorlijk in een stuk papier gerold, en over de toonbank heen gereikt.

"Vijfhonderd franken," zeide de Princes.

De graaf trok even vlug eenen wissel uit zijne portefeuille en vulde denzelven in voor de gevraagde som, heimelijk denkende, dat zij toch een weinig te *duur* was, maar haar met eene ridderlijke bevalligheid in den zak stekende.

Den volgenden dag stond de graaf vrij vreemd te kijken, toen hij, het voorval zijne behuwdzuster verhalende, die toevallig eene gemeenzame vriendin der Princes was, het met een hartelijk gelach beantwoord zag.

"De Princes heeft goede zaken met u gedaan,' zeide zijne behuwdzuster, want de vijfhonderd franken, die zij u voor die enkele krul afnam, is drie of viermaal meer dan zij voor de *gansche pruik* aan den kapper betaalde."

Agenten voor de Nieuwsbode,

Amsterdam. Wis.—A. Stobdijk.
Oostburg. Wis.—A. van de Wall.
Sheboygan Falls.—G. P. Feltzer.
Milwaukee.—J. J. van de Plassche.
Alto, Wis.—J. Laudaal.
Chicago, Ills.—A. J. Tris.
Hope. Ills.—G. van der Syde.
Thornton, Ills.—M. Jansen.
Keokuk, Iowa.—D. Gleijsteen.
Pella, Iowa.—J. L. Bouwman.
Cincinnati, Ohio.—C. M. Bream.
Cleveland, Ohio.—H. Ochsner.
Green Bay, Wis.—J. B. A. Mased.
Holland, Mich.—Isaak Cappon.
Kalamazoo, Mich.—J. Van Landegend.
Grand Haven, Mich.—B. van Bosheve.
Grand Rapids, Mich.—
Rochester, N. Y.—A. de Vos, Az.
Albany, N. Y.—J. Wolff.
New York City.—Mr. W. F. Otten.
Paterson, New Jersey.—L. Kwik.

Zij die wenschen in te teekenen, hebben zich slechts bij bovengenoemde agenten aan te melden, of het geld (in goede bankbiljetten) à TWEE DOLLARS perjaar, in eenen brief te sluiten, met duidelijke opgave van naam en adres, en denzelven te zenden aan

A. POTT,
Sheboygan, Wis.

Agenten worden gevraagd voor de nog openstaande plaatsen, wordende iederen Agent een behoorlijk rabat toegestaan voor zijne moeite.

DE NIEUWSBODE KOST VOOR NEDERLAND $3,00 PER JAAR; $2,00 IN DE STAATEN; ENKELE NOMMERS 10 CENTS.

Kleine nommers onder de een dollar [illegible] drie [illegible] [illegible].

Enkele exemplaren kan men koopen bij alle [illegible].

N B.—Geboorte-, Trouw- en Doodberigten worden geplaatst voor 25 Cents.

Geregistreerde brieven met geld kan men [illegible]. Voor het REGISTREREN [illegible] 5 cent [illegible].

staren, als of zij besluiteloos waren. Toen zich vergaderende, schenen zij eene korte beraadslaging te houden, waarna zij, zich in vier partijen splitsende, het bosch in even zoo vele rigtingen binnendrongen. — Eene partij, die uit zeven bestond, en regt onder den boom door ging, waarin onze jager verscholen was, sloeg het boschpad in, langs hetwelk Gekke Ant de vlugtelingen naar Fort Young leidde.

Peter was bij uitstek verblijd onder deze partij vier der bende te bespeuren, die zijne eigene hut verbrand hadden, welke hij al een tot de vernietiging gedoemd had.

Zich uit den boom latende glijden, sloeg hij mede het pad in, op eenen korten afstand achter hen, uitroepende —

"Als ik deze vier het licht heb uitgeblazen, dan zullen er nog drie van de schelmen overschieten, die mijn huis verbrand hebben. Ik wou, dat die andere drie het waren; maar daar zij het nu niet zijn, zal ik me voor het tegenwoordige wel tevreden moeten stellen met deze schepsels dood te schieten, en aan het lot overlaten, om op den eenen of anderen tijd die anderen te ontmoeten."

Peter rekende heel netjes bij zich zelven uit, hoever het gezelschap onder het geleide van Ant wel kon gekomen zijn, eer het door deszelfs vervolgers werd ingehaald; en het met zich zelven eens geworden zijnde omtrent eene zekere plaats, waar hij zijnen aanval op hen beginnen wilde, week hij van het gezegelde pad af, en bereikte, na eenen uitermate snellen marsch, door welken hij het gezelschap Indianen vooruit kwam, eene naauwe kloof eenige mijlen van Covington af, bij den voet des Warme Bron bergs (Warm Spring mountain). Na hier het pad zorgvuldig onderzocht, en uit teekens, welke slechts aan in het woudleven ervarene bespeuren kon, ontdekt te hebben, dat Gekke Ant en haar gezelschap er nog maar pas waren voorbijgegaan, nam hij plaats achter eene groote rots, vlak in het pad, en had zich naauwelijks verborgen, toen hij de vervolgende partij, op een drafje, in eene rij achter elkander, zag aankomen, het hoofd des voorsten naar den grond gebogen en zorgvuldig het spoor onderzoekende.

Steeds getrouw aan zijne wraak, legde Peter aan op eenen uit de bende, die in de vernieling van zijn huis de hand had gehad, en in een oogenblik klonk de heldere slag zijner buks door het woud, en de derde der rij viel over het pad, met een schot door het hoofd. Wetende dat zulk een onverwachte aanval hen voor eenige oogenblikken in verwarring zou brengen, laadde Peter spoedig zijne buks weder, eer hij aan vlugten dacht. Toen hij zijnen blik weder op het pad wierp, waren de wilden verdwenen, en hadden het lijk van hunnen kamerand medesleept.

Peters stelling was zoo gunstig gekozen, dat hij verscheidene roeden ver in elke rigting het gezigt op het bosch had; en dit was zoo buitengemeen vrij van kreupelhout, dat hij weinig vrees voor eenen plotselijken aanval had. Zijne oogen zwierven onophoudelijk in elke rigting, toen hij, tot zijne verbazing, Gekke Ant op het pad van het fort af naar zich toe zag komen. Peter dook uit zijne schuilplaats op, en sprak haar op eenen gramstorigen toon aan.

"Wat nu, Ant! Waarom bleef je niet bij je gezelschap?"

"Wel, wat droommal, Peter, ik hoorde je geweer en kom terug om je te helpen— ze zijn niet meer als een mijl vooruit."

"Welnu, hoor dan weer en zorg voor hen; ik kan met al de Indianen wel klaar komen, die hier zijn."

"Hoeveel zijn er?"

"Na zes."

"Daar waren er dus zeven?"

"Ja; ik heb eens geschoten, weet je."

"Welnu dan, Peter, ik verlaat je niet. Zes is te veel voor je. Als er maar drie waren, dan keerde ik weer en liet je begaan; maar nu, zie je, doe ik het niet — Neen, ik ben wel —, als ik het doe, Peter."

Peter wist dat het vruchteloos was te beproeven haar over te halen om terug te keeren, en berustte er dus in.

"Mijnheer Lewis en allen met mekaar scharrelen mooi vooruit," zeide Ant. "O wat een lieve meid is die Mary; ze heeft wel den halven weg te voet gegaan, en een van die zwarte negerinnen laten rijden — dat is meer dan elk meisje doen zou. Ik heb gezaid dat ze maar regtuit op het pad moeten voortgaan; ze zijn nu niet meer als vier mijlen van het fort af."

Ant werd in hare rede gestoord, door het fluiten van eenen kogel over hunne hoofden. Beiden zij en Peter doken achter de rots.

"Wat nu, Peter," zeide zij. "Ik dacht dat niet een van hen een geweer had."

"Twee van dezen hebben er een, dat is zeker; die vervloekte Britten moeten hun die gegeven hebben. Maar dat doet er niet toe, al hebben zij er; zij weten er toch niet mee om te gaan. Houd een oog in het zeil, Ant."

"Ja."

"Blijf jij hier, en ik zal maar een toe gaan. Ik wil weten wat zij uitvoeren."

Peter wierp zich op den grond, en langzaam van den eenen boom naar den anderen voortkruipende, kreeg hij eindelijk de zes Indianen in het gezigt. Zij hadden juist den eenen, die door Peter was doodgeschoten, begraven. De jager wist er digt genoeg bij te komen, om eenen anderen te schieten, die op het versche graf van zijnen kamerand neder viel. Zoodra hij geschoten had, sprong Peter op en ging aan het loopen. Hij werd gezien en oogenblikkelijk door de wilden gevolgd. Dit was het wat Peter wenschte. Even als Louis Wetzel en andere desgelijks beroemde jagers, had Peter door bestendige oefening, zich de kunst eigen gemaakt om onder het loopen zijn geweer te laden. Toen hij de rots bereikte, waarachter Ant verscholen zat, was zijn geweer weder dienstvaardig, en zich plotseling omkeerende gaf hij vuur en doodde eenen derden, terwijl Ant togelijker tijd eenen vierden nederlegde.

De Indianen bleven verschrikt staan, en de dooden latende liggen, snelden zij op het pad terug, tot zij eene kleine hoogte bereikt hadden, op welke zij zich buiten gevaar van overrompeld te worden beschouwden.

"Nu, Ant," zeide Peter, "ga jij maar naar het gezelschap terug; daar zijn er maar drie meer over, en je weet dat ik met die kan klaar komen."

"Ze kunnen goed genoeg zonder mij voortkomen; daarom zal ik hier blijven en de grap aanzien, maar ik beloof je, dat ik er me niet bij bemoeijen zal, als je het zoo graag heel alleen doet; ik ben wel —, als ik je help, Peter, al haalden ze het vel over je ooren."

Dus sprekende, legde Ant hare buks op de rots neder en zette zich achter een paar boompjes.

"Ga nu je gang, Peter."

Peter lachte om Ants gezegde, doch zonder verder praatjes te maken, ving hij zijne vervolging van de drie overgeblevene wilden aan. — Ongelukkig voor hem was hij door hen gezien, eer hij de Indianen in het gezigt kreeg, en het eerste teeken van gevaar dat hij had, was de slag van twee buksen, een aan elke zijde van het pad. Geen der twee kogels bragt hem eene doodelijke wond toe, — de een schaafde zijne [illegible]